

ŽETÓNY

Za lásku sa neplatí

Lidka Žáková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Lidka Žáková	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2019)	111000

O knihe

V nerovnocennom vzťahu sa ocitla skoro každá žena. A niektoré mali tú česť zažiť vzťah s narcistom.

V postave Júlie sa premieta archetyp nevinnej princeznej. Jej príbeh je starý ako ľudstvo samo, prenesený do kontextu súčasnosti. Jej milovaný Alex je odpojený od vnútorného prežívania a stratený v pokryteckých hodnotách.

Je však zdanlivo ušetrený od karmy, ktorá akoby v jeho prípade ani neexistovala.

Aj ostatné postavy príbehu ukrývajú pod maskou reklamnej dokonalosti svoje zranenia a zlyhania. A práve ich maska dokonalosti je zároveň pascou pre ich úprimnú dušu, ktorá sa krčí a trpí ako menejcenný vyhladovaný privesok úzkoprsého ega.

Pravda sa v príbehu odhaľuje nenápadne a vyznieva až malicherne, no dostaví sa v pravý čas. Ako učiteľ, keď je žiak pripravený. Pravda, pred ktorou sa Júlia už nemá kam skryť. Pravda, ktorú dostáva mnoho žien od života ako ŽETÓN, aby precitli.

ŽETÓNY.....	1
O knihe.....	2
1. Kapitola.....	4
Úvod.....	4
Alex.....	5
Júlia.....	6
Marcela.....	7
Dušan a Laura.....	9
Dušan a Andrea.....	11
Sťahovanie.....	13
2. Kapitola.....	15
Alexov byt.....	15
Odvrátená strana mesiaca.....	16
Júlia a Laura.....	17
Dušan, Alex a Laura.....	18
Tušenie.....	20
Psychológ.....	21
Laura a Benko.....	22
Benko a Júlia.....	24
3. Kapitola.....	27
Nemocnica.....	27
Tma.....	29
Posilovňa.....	31
Psychiatria.....	32
Prelet nad kukučím hniezdom.....	34
4. Kapitola.....	36
Mikuláš.....	36
Matka a dieťa.....	37
Nešťastie v šťastí.....	39
Obrázok.....	41
Biela.....	42
Prezentácia.....	43
Súmrak.....	44
Stratené ilúzie.....	46
Špirála.....	47

1. Kapitola

Úvod

Alex bol unavený, presiaknutý a znetvorený každodenným sexom. Bola to potrava, ktorej prísun bol v jeho živote taký stály, ako každodenný východ a západ slnka. Vedel o tom. O tom nevyhnutnom kulinárskom pôžitku, ktorý nekončieval nijakou servítkou. Fakt, že ho má ho zabíjal viac, ako keby ho nemal vôbec. Júliu zbalil v práci, presnejšie ona zbalila jeho. Pre neho to bol bezpráčne získaný benefit, ktorý sa mu práve hodil. Bol priberčivý. Júliu si nevybral preto, že by sa zaľúbil. Vybral si ju preto, že ho ona chcela a že ten krok k nemu urobila v pravý čas. Ničím ho nerušila, neznervózňovala, neznepokojovala. Taktiež ho neoslňala, nikam ho nestrhla a k ničomu nenadchla.

To bolo to pravé orechové pre Alexa, bezpečný komfortný prístav pokojných vlniek na kraji pobrežia. Bez zradných divokých prúdov. Jej pokojný hlas, uhladené vlasy, súmerná tvár a postava bola ľahko čitateľná, predvídateľná, spacificovaná vlnka, ktorej smer nebol nijak ohrozujúci. Bol jasný. Potrebovala spočinúť na samom brehu v jeho náručí s domnelou ilúziou o láske a mieri. Vlnka, ktorá žiadnu vodu nezamúti ani nerozvíri, chcela sa rozplynúť v nekonečnosti nudného manželstva ako hviezda, ktorá sa zrúti sama so seba. Alex mal pri nej zaručený servis neustálej pozornosti a starostlivosti ako malé batoľa. Málokedy o niečo žiadal, plnila mu jeho márnivé prania ešte skôr, ako prehovoril. Jej prejavy lásky sa menili na žetóny, hádzala ich ako do stroja čo ich hltal s neochvejnou istotou. Každý žetón, čo zapadol, bol pre ňu potvrdením o ich vzájomnej oddanej láske. Júlia dostávala naspäť omrvinky, občas ju odviezol do práce autom, občas niečo kúpil, zaplatil a povedal. Väčšinu času bol prejedeny zo všetkého. Okrem Júlie tu bolo najmenej 5 ďalších žien v ich oddelení, čo sa na neho vešali ako pirane. Uloviť kohokoľvek, ideálne samotného Lucifera, bola vecou prestíže. Konkurenčný boj zúril, ako keby išlo o život. Pirane v teráriu zvädzali neustály boj o stádo leňochov. Nemotorné a uštipačné pirane boli neustále na love.

Slobodný leňoch bol rovnako v ohrození ako ženatý či zadaný. Pre Alexa to bola čistá samozrejmosť, nárokoval si na ňu. Jeho pozícia mu dokonale vyhovovala. Nevyvíjal stratégiu ako ženu zbaliť, vyvíjal stratégie, ako sa ich zbaviť, striasť zo seba tú dotieravú nagelovanú pozornosť plnú prehnanej snahy o pozitívne myslenie, ktoré začínalo a končilo u neho. Ustavičné obtieranie sa o jeho testosterón ako okolo cukrovej vaty ho otravovalo natoľko, že to prenášal na Júliu. Občas, inokedy pravidelne, jej nedvihol telefón. Odchádzal bez vysvetlenia, vracal sa bez ospravedlnenia, robil si čo chcel. Ako šejk. Na jeho tvári si stále miesto našli vrásky pohrdavosti, letargie a odporu. Vedel, že za každým hladným pohľadom sa okamžite vyrúti aj natupírovaná, upätá snaha zaujať ho a on o túto virtuálnu akrobaciu vôbec nestál. Pripomínalo mu to blázinec plný načahujúcich sa rúk, ktoré patrili nevyliciteľným pacientom. Tie ruky ho sťahovali do svojho šialenstva ako do hladomorne. V hladomorni citov stáli na piedestáli vedľa seba, ruka v ruke, vyprahnuté ženské túžby. Túžili po láske, samozrejme, po tom opojnom božskom cíte, po добрote, po znamení, že to s nimi niekto myslí dobre, túžili po budúcnosti. Láska je budúcnosť. Lenže málokterá perla oceánu sa dostala až

k vlnke, čo sa niekde vystrašene trepotala na kraji brehu. Perly túžili by schované vo svojej hĺbke, v hĺbke až nedosiahnuteľného tajomna, v hĺbke nepoznaného, neobjaveného, skoro až nedostupného Olympu. Každá perla mala o to vyššiu cenu, čím v hlbšej priepasti vôd sa ukrývala.

Alex do tej hĺbky nedoviedel, nikto ho tam ani nepozýval, bol zvyknutý na to, že na neho z brehu vždy niekto úpenlivo máva až dovtedy, kým neskončili spolu v posteli. Pri potrebe. Veľkej, malej a hormonálnej. To boli tie nevyhnutné prestávky pri večne zapnutom televízore, či inom monitore. Občas, keď pociťoval už neznesiteľnú prežratosť začínala mu páchnuť ako zamorený, riedky, zatuchnutý vzduch. Potreboval vyjsť von, len tak. Sám nevedel prečo. Dostať do seba trochu čerstvého vzduchu, trochu života. Ocital sa akoby na prahu duševnej smrti a potreboval byť aspoň na chvíľu v pôstnej samote. Kým sa Alex staral o svoj výdych, Júlia už snovala plány o ďalšom nádychu. Jej hlad po láske ju chytil do pasce, do kruhového objazdu, z ktorého niet úniku.

Alex

„Som s Dušanom, neviem kedy prídem.“

Krátke sms, informácie, popis. Alexov štýl bol ako rastlina, čo uznáva len úžitkovú hodnotu, ostatné bol iba nezmysel. Frázy a zbytočnosti, za ktoré si človek nič nekúpi. A on si toho kupoval veľa. Bol úspešný a bol na seba hrdý. Dominantou jeho imidžu bol drahý mobil, drahé auto a narcistická sloboda. Lásku neriešil, tú bezpodmienečnú už vôbec. Bola pre neho príliš abstraktná a nereálna. Vízia komfortného života sa podobala na zdurenú hrčku v počiatočnom štádiu rakoviny. Často pociťoval osamelosť, no bral ju ako nevyhnutnú daň za úspech. Vyprahnutá osamelosť s ním bola aj vtedy, keď bol s Julkou. Zvykol si na ňu a myslel si, že je automatická aj pre iných. Nikdy o tom s nikým nehovoril. Však by sa mu vysmiali. Má všetko aj viac ako potrebuje, je neustále medzi ľuďmi, tak aká osamelosť?!

Ona tu však bola a lemovala jeho život ako nejaký prstenec planéty, obruč zvierajúca dušu. Jednoduché bolo zmieriť sa s posadnutým votrelcom, jednoduchšie ako s ním bojovať. Zaoberal sa tým len dovtedy, kým nenašiel najpohodlnejšie riešenie. A potom, existovalo predsa toľko pohodlných spôsobov ako jej uniknúť, ako zabudnúť. Sex bol len jednou z nich a on si vôbec nevšimol, že sa od rozkoše stal závislým. Tých niekoľko minút fungovalo ako dokonalé narkotikum. Ďalší spoľahlivý nástroj bola práca a mega dôležitý monitor, ktorý ho uvádzal do hypnózy. Táto triáda dokonale liečila Alexovu osamelosť jednoduchým, lacným spôsobom. Nejaký ten pohárik sa nepočítal, bola to norma.

Osamelosť sa prejavovala na jeho tvári. Jej strnulý a bledý výraz pôsobil ako opuchnutá maska. Obočie mal neustále napäté, pod jeho ťarchou sledovali dve unavené oči dianie okolo.

Často nevnímali vôbec alebo len oklieštene. Jeho pohľad nebol zasnený, bol prázdny a nevyžaroval skoro nič. Keď ste sa mu pozerali do očí, akoby tam ani neboli. Za pomyselnou zásterou sa dali tušiť oči, ktoré naozaj vnímajú čo vidia.

Ústa presne zodpovedali tomu ako žil. Kútiky evidentne zvesené dolu s neprehliadnuteľným gestom neskrývaného odporu. Boli to zrozumiteľné ústa, hovorili pravdu bez toho, aby sa z nich ozýval zvuk. Dokonalý obraz odporu dotvárali smutne oduté úzke pery, brada sa zaobl'ovala do hranatej podoby. Líca bez farby zakrývalo cynické strnisko. S vlasmi Alex neexperimentoval, krátky strih mu pristal. Vysoká štíhla postava, možno až moc štíhla sa podobala anorektickej duši. A pritom tento muž nikdy netrpel hladom, skôr naopak.

Riadenie, obchodovanie a rozhodovanie vo firme mu išlo dobre bez toho, aby sa o to zvlášť snažil. Bola to ďalšia oblasť jeho života, ktorá ho stála minimálnu námahu. Darilo sa mu, mal prirodzenú autoritu aj vďaka charizme. Netrápil sa maličkosťami, detaily nechával na svojich podriadených. Sledoval profit a zisk, najmä ten svoj.

Ženy si vygeneroval podľa aktuálnych možností, ktoré sa ponúkali sami ako v reklame.

Prvýkrát sa vyspal so spolužiačkou na školskom výlete. Páčila sa mu, no nebol do nej zaľúbený. Po tej noci sa to zmenilo. Nie, nezaľúbil sa, už sa mu tak veľmi nepáčila. Stačilo zísť na diskotéku kde sa stoly prehýbali pod samými dobrotami, ktoré postupne testoval. Raz sa mu stalo, že sa zaľúbil, dokonca bol schopný uchopiť veslo a pádlovať čln pre svoju vyvolenú, no po pol roku ho to prešlo. Klin vybil klinom. Meno toho dievčaťa si nepamätal, matne si spomínal na jej profil a divné slová o láske. Nevedel či išlo o ozajstný cit alebo romantické poblúznenie. Ako to mohol poznať keď ho nikdy nezažil? Alex sa tých pravých citov desil, cítil sa v ich blízkosti ako oskalpovaný. Zraniteľnosť ho krčila, ničila a mučila. Považoval ju za slabosť a ženy, ktoré sa jej oddávali boli pre neho psychicky labilné. V jeho očiach bola zraniteľnosť choroba, ktorú bolo treba prekonať. Silou samozrejme, aby sa mu nemiešala do biznisu.

Júlia

Skoro každé dieťa nežnej revolúcie vyrastalo v chaose. Knihy v škole sa menili každý týždeň a niekedy neboli vôbec. Zato pribúdalo detí, čo sa zjavili ako huby po daždi a každé malo svoj obľúbený problém. Nieкто nevedel čítať, nieкто písať, nieкто neobsedel na mieste a niekomu šibalo úplne. Chaos sľuboval že sa do niečoho vyvinie no často sa len prehlboval. Boli chvíle, keď už neplatilo nič a bezradnosť učiteľov neisté časy umocňovala.

Do firmy sa dostala náhodou. Víťazka konkurzu to vzdala a tak dostala šancu náhradníčka. Každý deň musela dokazovať, že to miesto získala oprávnene. Napriek tomu, že sa maximálne

snažila, pociťovala akúsi divnú stiesnenosť. Nemohla si byť istá ničím, ani prácou, ani sebou, ani svojim osudom. Zaspávala s pocitom ohrozenia, ktoré sledovala kútikom oka. Nepokojný spánok jej viac síl uberal ako dával. Začarovaný kruh nervózneho spánku a neistej práce ju poznačil natoľko, že občas siahla po liekoch. Ako jej matka. Vo svojej duši presne vedela na čom je, len si to v tom zmätku nechcela priznať. A jej dar, zvláštny cit pre farby, bol hatený rozkradnutými preludmi.

Sny o rodine sa postupne zužovali na sny o spolužití s Alexom. V jednom kuse riešila konkurenciu, pracovnú aj osobnú. O Alexa vlastne bojovala každý deň, každý boží. Nebolo dňa kedy by nezbadala pohľady, ktoré na ňom zostali viesiť. A ona sa ich snažila z neho utrieť ako taký prach. Snažila sa cez tie pohľady dopracovať k Alexovi, no často sa dopracovala k stojanu ovešaného suchými pravidlami. Bola tak zamestnaná sledovaním Alexa, že záujem druhých mužov o seba vôbec nevnímala. Nosila v sebe pochopiteľný a znepokojujúci strach z toho, že ho stratí. Chytila sa do pasce. Do Alexovej pasce. Bola zakliata v jeho nikdy sa nekončiacom kastingu.

Ona, umelkyňa, riešila hlavne svoju postavu, posadnutá neustálym zdokonaľovaním aj tak skvelej postavy. Preventívne riešila všetko, celulitídu, ochlpenie, vrásky. A potom, bolo tu oblečenie v ktorom sa chcela Alexovi páčiť. Výstrih a vysoké podpätky boli povinné, inak by ju pirane v práci zožrali.

Maľovala sa rada, robila to prirodzene, tenká očná linka, špirála, make-up, púder, lesklý rúž. Pripadalo jej to zábavné, mohla sa vyšantiť v odtieňoch farieb. Práve kvôli make-upu sa Alexovi páčila. Harmónia v jej tvári ho zvláštnym spôsobom upokojovala, budila v ňom zdanie rovnováhy.

Pod fasádou pokoja bola Júlia netrpezlivá, nervózna a nesvoja. Varovné signály k nej prichádzali najprv jemne, neskôr dôrazne a neodbytné, nakoniec do nej búšili silou aby sa spamätala. Hádala sa sama so sebou. Niečo nezmieriteľné v jej vnútri sa podobalo vyhnanstvu, ktoré si spôsobovala sama. Jej izolácia, to bol úkryt, kde bola v bezpečí, tam ju nikto nemohol opustiť ani zraďiť. Prežívala opakovanú vlnu strachu vždy keď sa objavil Alex. Milovala a bála sa ho zároveň. Kombinácia na zbláznenie. Nebála sa násilia, tak ďaleko Alex nikdy nezašiel, bála sa zrady, ktorá by ju rozleptala ako taká kyselina. Bola zvyknutá dávať a nepýtať späť, schopná obetovať aj tú poslednú železnú rezervu síl, čo mala. To, že je spolupáchateľkou obrazu obeť a romantickej závislosti ju netrápilo. Hovorila tomu láska.

Marcela

„Dieťa teraz nechcem, nemôžem si ho dovoliť, stratila by som miesto vo firme.“

„Áno Julka a kedy bude na to vhodný čas podľa teba?“

„Neviem mami, ani ma to netrápi. Myslíš, že by som mala vyskúšať tú novú lymfodrenáž?“

„Kvôli Alexovi?“

„Aj. On to nespomína. Ešte dobre, že som išla na laserovú depiláciu, to už by bolo priam nechutné otŕčať sa mu s neoholenými nohami, chlapi sú nároční, vadia im aj dvojďňové chĺpky.“

„Julka, čo máš z toho kultu tela? Mohla by si sa viaczej starať o domácnosť aby bola pohoda.“

„Mami musím ísť do fitka, ešte som dnes necvičila. A potom chcem stíhať kaderničku, mám sa stretnúť s Majkou a tie príšerné nechty vyriešim až zajtra.“

„Kde je Alex?“

„Neviem mami, on sa mi nespovedá.“

Marcela zostala stáť zarazene s mobilom v ruke. Dúfala, že do dôchodku pôjde ako štandardná stará mama opatrovať vnúčatá. Po smrti manžela ostala sama a bolo to cítiť, utekala z domu kedy len mohla. Samotu jej vyplňala práca a zopár dobrých priateľiek. Práca bola vlastne východiskom, chodila do nej rada práve preto že nemusela myslieť na seba. Myslela na druhých, bola zdravotná sestra. Depresia ju diabolsky prenasledovala a čakala len na to, kým sa Marcela unaví. Predstava čiernej diery, v ktorej ako neveriaca vedela, že raz skončí, jej stiesnenosť a tichý smútok ešte viac umocňovala. Vnúča, ktoré ešte ani neprišlo na svet sa malo stať záplatou na duševné modriny svojej starej mamy.

Marcela vyrastala v čase medzi dvoma revolúciami. Jednou neúspešnou a druhou úspešnou. V čom ten úspech bol nebolo celkom jasné. Prežívala svoje najťažšie životné obdobie. Pragmatický realizmus prekryval jej bolesť a obavy. Svoj strach mala tak hlboko potlačený, že o ňom nevedela ani ona sama. Nerozumela svojej dcére, vôbec nechápala jej sklon k umeniu a to ako sa môže niekto živiť kreslením. Keď videla Júliine kresby chytila papier do rúk a cítila, že drží papier v ruke. To bolo všetko, to ostatné bolo pre ňu príliš abstraktné a nezrozumiteľné.

„Nájdí si niečo poriadne, ako sa chceš užívať týmto?“

Poznámka tvrdej realistky poznačenej dôležitosťou produktivity práce. Snažila sa držať dcéru pri zemi. Presne tam, kde bola ona.

„Keď mi umrie pacient, čakám kedy už tá duša z neho vyletí ale nevyletí nič. Smrť je koniec Julka.“

Trpela som potichu aby som sa dostala do čiernej tmy, pomyslela si Júlia zakaždým keď tú beznádejnú vetu počula.

„Ty si jednou vetou poprela dvetisíc rokov staré náboženstvo a milióny ľudí, ktorí v neho veria dodnes, uvedomuješ si to?“

„Ja viem svoje, žiaden boh mi nikdy nepomohol a nepomohol ani tým chudákom, čo mi pred očami umierali.“

Marcela nemala budúcnosť. Bola závislá od toho, či jej život vráti to, čo do neho vložila, no žetónová pasca bola neúprosná. Manžel zomrel, dcéra si žila svoj život, práca jej pomaly končila a to čo ostávalo pripomínalo pomalú smrť. Brala viac liekov, na bolesť, na trávenie, na tlak, na spanie, na chodenie, len ten liek na to aby sa prebrala k životu neexistoval. Antidepressíva existenčnú krízu neriešili, obľbovali ju. Jej svet sa pomaly zužoval smerom dole, ako taký lievik, presný opak špirály. Riešila všetky kauzy v TV a v časopisoch, riešila životy tých druhých. O tom svojom veľa povedať nevedela. Mala v sebe viac záhad ako vyriešených otázok a už ani nehľadala odpovede. Viezla sa vo svojom živote ako vo vlaku, ktorý vôbec neovláda, trasa je nemenná a cieľ jasný.

Sama pre seba už nemala skoro žiadnu nádej, čakala, že ju dostane od niekoho iného. No aj tak vedela, že nádej sa nedá požičať ako kabát.

Dušan a Laura

„Spal si s ňou?“

Unudené „hm“ sa ozvalo akoby sa bavili o tom, či mal ráno kávu. Dušan Alexa nemusel, no mali spolu lukratívne kšefty. Dušan sa vyznal, poznal správnych ľudí na správnych miestach a využíval ich priam ukážkovo. Sebecký, bez škrupulí, bez nadania, divoko.

„Živím svoju rodinu.“ Touto mantrou obhajoval nie práve najčistejšie praktiky.

Dušan ovládal marketingové stratégie lepšie ako bibliu. Jeho desatoro začínalo a končilo pri zisku. Okrem „nezabiješ“ pravidelne s prehľadom porušoval všetky ostatné prikázania. Ako

by mu to niekto prikazoval. Mal výraznú nadváhu a pravidelne nasával. Volal to špiritusovou meditáciou na očistenie a on sa potreboval očisťovať pravidelne. Drogy nebral, vedel si rozkázať. Kvôli deťom. Mal tri deti a typickú manželku pripútanú k svojej kuchynskej linke a Dušanovmu kontu. Mimochodom kuchynskú linku manželka menila skoro každé dva roky. Dušan tápal hoci osud mal presne vykolíkováný, bol hlavou v práci aj doma. A tam to pre neho začínalo a končilo, v hlave. 24 hodín plával v myšlienkach ako v takom rozbúrenom mori. Myšlienky sa mu prehadzovali ako tie vlny, občas utíchli, občas burácali, no boli tam neustále, nedali sa vypnúť. Dušan sa nepotápal hlbšie do mora ani do seba, ponáral sa do alkoholu a raz za čas do hlbokého výstrihu kolegyne Laury.

„Spal si s ňou?“

Chcel vedieť, či mu Alex vliezol do revíru, prišlo mu to normálne, Lauru chcel každý zdravý normálny chlap. Do postele. Ďalej to nešlo.

„Po tom večierku myslíš? A čo som mal robiť keď sa na mňa zavesila?“

„To čo si urobil. Ja Lauru dobre poznám.“

Chlapi. Dopriali si, potešenie, ponorenie, hormonálnu terapiu, zadarmo. Z Laury sa stal bočný úväzok na dohodu, ktorý sa nezarátava do dôchodku. Netreba sa oň starať. Dušan do seba hodil pohárik, Alex vypol mobil a pobrali sa domov. Debata pod lampou sa nekonala.

Kto mohol mať väčšie slovo a moc ako tá, čo patrila všetkým a nikomu zároveň? Kto mohol mať viac prehľadu o dianí vo firme ako tá, čo poznala súkromie svojho šéfa? Kto mohol mať viac možností ako tá, čo mala všetky tromfy v trezore pod posteľou? Kto mohol mať väčšie nároky ako tá, čo si na ne vedela zarobiť? Kto mohol mať väčšiu možnosť rozhodovania ako tá, čo poznala najväčšie slabiny tých zdanlivo najsilnejších?

Laura za to platila cenou najvyššou. No zisky stále prevyšovali straty. Výhody zakrývali bolesť, o ktorej vedela a nevedela zároveň. Len občas v zrkadle, keď doň bližšie pozrela zbadala sadze na opustenej tvári prekrytej silným make-upom. Ostré vrásky na čele a medzi obočím prazrádzali boj. Tak ako ju, tak aj ona devalvovala vzťahy na výnosný obchod.

Dušan volával sám keď sa potreboval odpojiť od vtieravých myšlienok. Ich stretnutia boli rýchle, bezproblémové, logické. Nebolo dôležité aký je kto milenec, ich štúdiovka mala celkom iný význam. Dušan potreboval relaxovať a Laura sa potrebovala utvrdzovať o svojej pozícii alfa samice. Konečne nemusel nikto z nich bojovať a to že bol ženatý bolo úplne úžasné, o servis už bolo postarané.

Alex to bol ťažší oriešok. Šarmantný šéf sa hodil do zbierky ako dobrý milenec, adrenalínový on-line Casanova, s ktorým hriech bol priam transcendentálnym zážitkom. Dokonalý sex, skoro až božské dielo a nie je pravda, že bez citov. Pytliak predsa tiež niečo

cíti, keď pytliači na cudzom. Prečo bola tá neláskavá, otrávená, nedostupná tvár neschopná milovať taká neodolateľná? Predviedol jej povinne svoju mužskú silu bez toho aby sa čo len zachvel nejakým citom, jednoducho nádhera. Dva narcisy si rozumeli. Vymieňali si svoj chlad a osamelosť, aby si na chvíľu oddýchli sami od seba.

Dušan a Andrea

„Nič jej nehovor, pravda by ju ranila.“

„A tebe neublíži?“

„Čo?“

„Pravda, tá o nás dvoch.“

„Že sme milenci keď sa ti to práve hodí?“

„Ty nemáš manžela, nemusíš sa vyhovárať.“

„Nemusím, práve preto sa netrápim.“

„A miluješ vôbec niekoho?“

„Nie a ani to ma netrápi.“

„Ja to mám doma horšie ako vo firme, furt niečo vymýšľajú.“

„Chápem ale aj tak nič nehovor, ublížiš jej, deťom, sebe aj nám. A nepomôžeš nikomu. Ver mi, druhé husle to môže byť nádhera.“

„Verím, tie prvé ma raz zničia.“

Laura používala drobné klamstvá ako ochranný prostriedok. Pokrytectvo prikryté klamstvom, známa kombinácia pokrútená ako tobogan. Spúšťali sa spolu v mileneckom tobogane a bolo jasné že raz spadnú do vody. Laura chránila seba aj tých, čo by sa v tej vode mohli utopiť. Bazénik plný prchavých bubliniek jej náramne vyhovoval. Hádzala v ňom Dušanovi záchranné koleso.

Dušan, ten toho mal plné zuby. Všetkého. Tlaky v práci, tlaky doma, neustály stres. Nechcel sa ničoho vzdať a zároveň mu všetko išlo na nervy. Unikal do perličkového kúpeľa s Laurou. Jeho manželstvo formálne lemovali slabnúce kontúry ktoré držali pokope viac menej zo zvyku. Dušan bol typický workoholik. Mal ešte v sebe ten jeden vzácny chl p zodpovednosti a svoje deti zatiaľ neopúšťal. Mal ich rád, ale nemal na ne ani čas ani silu. Vyrastali bez neho za jeho peniaze. Nedokázal byť na nich ani tvrdý, výchovu prenechával na manželku Andreu. Tá so svojou vedúcou úlohou proletariátu narábala ako ťažký imperialista. Donekonečna vysvetľovala cenu peňazí. Merala nimi úplne všetko. Aj vianočné darčeky boli dopredu vykalkulované a započítané do domáceho účtovníctva. S Dušanom sa nemaznala a bolo jej jedno, či peniaze zarobí, ukradne alebo si požičia od 12 mesiacikov. Doma ho vždy vítala pravidlom železnej lady: „Koľko si zarobil?“

Andrea mala maďarských predkov. Pochádzala z vidieka na Žitnom ostrove, varila vynikajúci guláš a kliala ako pohan. Dušana si získala svojou kuchyňou, barack pálenkou a maďarským čardášom. Kým bola mladšia natáčala si svoje dlhé čierne vlasy, lakovala nechty a maľovala obočie. Po troch deťoch mala krátke vlasy, trvalú, veľké kruhové náušnice, nadváhu väčšiu ako Dušan, krčové žily, vysoký tlak a výraznú srdcovú arytmiu. Bola vyslovene domáci, rodinný typ a keď nemusela, nepracovala. Nakupovala.

K Dušanovi cítila náklonnosť, bezpečnú sympatiu a svojim spôsobom aj ľútosť ale nemilovala ho. V jej chápaní bola láska paranormálny jav. Pretavovala sa len do činností a materiálnych statkov. Jej animus bol evidentne silnejší ako anima. Pri deťoch sa o svoje city nemusela báť, mala ich pod kontrolou. No ona žila pre pravidlá, tie boli sväté, mali o mnoho vyššiu cenu ako nejaké neuchopiteľné city. Čo na tom že bol rok 2018 a pravidlá ktorými riadila seba a chod domácnosti vznikli niekedy po vojne. Tradície boli nadovšetko. Dávali jej istotu, ktorú nemala ani v sebe ani v Dušanovi.

„Chceš večeru?“

„Nie. Jedol som u Alexa.“

„Kúpil si Bianke ten nový mobil? A moje auto do servisu vezmeš kedy?“

„Zajtra nemôžem máme prezentáciu, tak budúci týždeň niekedy.“

„To už je neskoro chcem ísť domov k našim na hody.“

„Dobre tak tam pošlem niekoho z firmy.“

Vede, že keď požiada Lauru, bude všetko vybavené. Vždy má čas a ešte ho dá aj umyť. Dušanove kombinačné schopnosti boli niekedy dielom kozmickej medziplanetárnej flexibility.

Lubka sa vydala na druhý koniec sveta, našla svoju emancipovanú rovnováhu a bola neuveriteľne poverčivá. Bola to kamoška na telefón. Doslova. Cítila na diaľku tie žetóny, ktoré padali do Alexovej duše.

„Píše ti? Volá ti? Myslí na teba?“

„Áno, ale nie sme spolu často, len sa stretávame, skoro vždy u neho.“

„Tak mu tresni dverami na aute, uvidíš či sa viac bojí o teba alebo o auto.“

„Nebude sa báť, jednoducho sa týždeň neozve.“

„Však ste spolu v práci?“

„Áno ale do práce súkromie nemiešame.“

„Tak sa k nemu nast'ahuj a potom mi zavolaj o čom polemizujú tvoje sny.“

Bála sa povedať „áno“ a bála sa povedať „nie“. Bála sa žiť. Schovávala sa do neutrálnej ulity až ju nakoniec okolnosti dotlačili k tomu že sa k nemu nast'ahovala. Nemala na výber, ak sa s ním nechcela rozísť. Nedokázala už viac prešľapovať na mieste. Obávala sa právom, nebola si istá, pociťovala divný tlak v hlave, jej koža bola suchá, žalúdok sa jej zvieral, nadúvalo ju, točila sa ako na kolotoči.

Za lásku sa platí.

Neplatí.

Platí sa za krátkozraký optimizmus, za dobrácku nevedomosť, za slepotu, za závislosť, za infantilné ilúzie a hlavne za strach. Byť ustráchaná, vyľakaná, za to je vysoká cena. Už to, že strach je silnejší ako všetko ostatné je príšerné. Vystrašený človek musí kľučkovať, uhýbať, maskovať, musí skrývať svoju monotematickú farbosleposť. A musí klamať. Aj za klamstvo sa platí.

Za lásku sa neplatí, tá jediná stojí za to.

Čo zvíťazilo keď sa Júlia rozhodla nast'ahovať k Alexovi? Láska? Lásku nechajme na pokoji, tá sa radšej ukryla do dažďovej kvapky kým sa vyjasní. Bola to otázka odvahy? Určite

áno, všeličo sa môže vyvrátiť. Odvážnym šťastie praje. Naozaj? Šťastie praje tým, čo v neho veria. V čo verila Júlia?

Jej nádeje sa miešali s nedosiahnuteľnou metou o svetovom mieri. Do každého pokusu o úsmev sa jej zahryzával drak a menil ho na kľč. Vydávala hlas, ktorý zo začiatku znel melodicky, harmonicky no postupne sa menil na ťažký intonačný incident. Úsmev, o ktorý sa snažila, vyznel falošne a frigidne.

Verila tomu, že jej vzťah je ako konáre stromu. Nemusia byť dokonalé aby strom rástol a niektoré konáre dokonca odumierajú tak čo? Lenže vzťah s Alexom to bol strom prelezený červotočom s retrográdnym spätným chodom.

Je to masochizmus keď sa my ženy hrieme do toxického vzťahu? Čo je to za neodolateľnú silu, čo nás strháva až tak že visíme na kraji priepasti a nakoniec sa musíme zachraňovať? A tým čo dôjde dych a nedokážu sa už zachrániť ostane VIP zombie zóna kde sa potichu trpí, potichu rozpráva, potichu plače, potichu nadáva. A v noci reve nejaký cudzí hlas zo sna.

Čo je to za silu, ktorá nás vtiahne do boja? Zbrane namierené proti nám sú tak maskované v zákopoch a my ich v tých maskáčoch vôbec nerozoznáme až kým nevystrelí prvá rana. Niektoré bojovníčky ostávajú aj keď sa rozbehne naplno hotová paľba. Čo je to za silu, ktorá nás núti zatvárať oči pred tvárou nepriateľa? Čo je to za silu pre boha, čo nás vedie k tomu aby sme z diabla kresali anjela? Čo je to za silu, ktorá prehlúši všetko a posielala nás bez munície do prvej línie spasit' svet? Čo to je?

Áno, aj Júlia verila, že je to láska a pritom sa trápila obyčajnou fatamorgánou. Jej romantické túžby ju pomaly zviadli do hustého lesa bez svetla, bez kompasu a čakali ako Marienka s Jankom kým ju dostatočne vykřímenú upečú na pekáči a zjedia.

Naše túžby, sú schopné zradiť nás skôr ako sa stihneme spamätať. A budeme sa trápiť dovtedy, kým sa neozve ten hlboký hlas čo nás prenasleduje ako tieň a čaká kým padneme až na dno, aby sme ho konečne vypočuli. Pravda býva ukrytá niekedy až na samom dne. Nie je vidieť na povrchu, neváľa sa v komfortnej zóne, nekupčí ako maklér na trhu, nepromenáduje sa na námestiach, neposkakuje na záhradnom pikniku, nepredvádza sa, nepredáva sa. Je mystériom poznania, ktoré hľadáme. Ona je tou studnicou pre ozajstnú lásku. Hľadáme sa navzájom.

2. Kapitola

Alexov byt

Vonku pršalo už 3 dni, celý svet bol mokrý. Čas ako stvorený na sťahovanie.

Alexov byt bol posledným výkrikom módy. Nebolo jedinej miestnosti kde by nefungovalo niečo elektronicky. Už vchodové dvere z mohutného dreva upozorňovali na solventného majiteľa. Bezpečnostné zámky a kamera vyjadrovali niečo super vzácne, super tajné, super nelogické. Obrovské dvere v obyčajnom byte symbolizovali nedostupnosť. Automatika ovládala klímu, kúrenie, osvetlenie, vlhkosť vzduchu, podozrivý pohyb a polohu postele.

Obrovská vstupná hala bola strohá. V prostriedku miestnosti sa nachádzali dva stĺpy ako v nejakej divadelnej sále. Žiadne okná ani koberce, len jedna vstavaná skriňa. Prečo bola tá hala taká veľká to nevedel ani sám Alex. Vedel len, že potrebuje dostatočne veľký priestor aby sa oddelil od civilizácie. Hneď prvé dvere oproti vchodu smerovali do spálne. Šatník s obrovskými zrkadlami, kovová posteľ, malý nočný stolík a obrazovka na stene. To bolo bielosivé vybavenie spálne zladené so stenou béžovej farby. Bodové svetlá zabudované do poličky nad posteľou pripomínali pracovňu. Na poličke sa povalovali daňové zákony a Forbes. Paplóny boli navlečené do saténových jednofarebných obliečok. Spálňa tak budila dojemom operačnej sály s vypnutými svetlami. Sterilným dizajnom sálala aj vedľajšia miestnosť.

Veľká moderná kuchynská linka sivej farby siahala od podlahy po strop. Biele dlaždice a barový pult so stoličkami pripomínali, že sa tu dá jesť. Na okne stál kvetináč s umelou modrou kvetinou, rolety pre istotu stiahnuté. Masívna chladnička bola tiež vysoká po strop. Bodové svetlá spustené nad jedálenský pult na dlhých kábloch pripomínali ďalšiu inšpiráciu z operačnej sály.

Obývačka mala terasu, nevyhnutný doplnok bytu, na ktorej nebolo vôbec nič. V strede obývačky stála kolosálna sedacia súprava do tvaru „u“, na ktorú by sa zmestil aj celý futbalový tím ako na striedačku. Kludne by z nej mohol spraviť malú konferenčnú sálu na semináre. Sivá pohovka stála vedľa mramorového stolíka s kovovým rámom. Na stole štýlová váza, prázdna. Bodové osvetlenie tento krát lemovalo miestnosť po bočnej stene. Pripomínalo múzeum alebo kvapľovú jaskyňu. V rohu stál stolík a la barový pult, na stene viseli abstraktné obrazy, ktoré dopĺňali kognitívny „look“ miestnosti. Žiadne fotografie, žiadne umelecké predmety, ani jeden mäkký vankúš.

Vedľa barového pultu stálo niečo čo sa len tak v bežnej obývačke nevidí. Originálny hrací automat z kasína. Alex ho dostal do daru k narodeninám. Občas na ňom hrával. Hádzal žetóny do vlastného stroja, nemohol prehrať. Dômyselné a účelné.

Byt si upratoval sám, na okná a drevené parkety si volal upratovaciu službu. V kuchyni luxusný, absolútny poriadok. V kúpeľni bolo všetko pokope, umývadlo, luxusná sprcha v štýle raindance, WC napočudovanie s privretou doskou. Aj tu bol dokonalý poriadok.

Celkový strohý, chladný dojem bytu naznačoval, že tu nebýva žiadna žena a pravdepodobne ho ani žiadna nenavštevuje. Charakterizovali ho slová štýlovosť, pohodlie, dizajn. Nebola tu žiadna vec navyše, žiadna neúžitková zbytočnosť či nepovinná ozdoba, ktorá by pripomínala svet tam vonku. Dôkladne izolovaný priestor, v ktorom Alex prespával a oddychoval. Sám. Občasná dámska návšteva ako prišla tak odišla, žiadna sa nezdržala dlhšie ako na noc. Chcelo by to veľkú fantáziu necítiť sa ako cudzí element v kabínach viac prázdnych ako naplnených pripomínajúcich pustatinu. V útočisku pre štýlové ego a štýlovú dušu samotára.

Odvrátená strana mesiaca

„Kam si mám zložiť veci?“

„Hm.“

Alex otvoril skriňu, komíniky voňali čistotou, vládol tu vzorový až vojenský poriadok. Košele viseli na vešiaku ako z reklamy, prikryté sakom. V spodnom šuflíku sa dali tušiť ponožky a spodné prádlo. Zavrel dvere, pozrel do zrkadla, najprv na seba, potom v ňom zbadal Júliu a opatrne sa usmial.

„Dáš si niečo?“

Alexova nacvičená konverzačná vetička prekypovala spokojnou mužskou istotou.

„Kávu s mliekom, však vieš.“

„Mám tu aj tvoj obľúbený koláč. Budeš ešte niečo?“

„Nie to stačí, ďakujem.“

Z kuchyne sa ozvali typické zvuky pripomínajúce pohodu, na ktorú tu doteraz bola zvyknutá. Keď vybaľovala kozmetiku v kúpeľni, prekvapilo ju, že pri umývadle má

pripravenú zubnú kefku a uterák. Začínala sa v tom strácať, pripadala si ako v hotelovom apartmáne hoci tu tu poznala.

Zazvonil telefón.

„Musím si odskočiť. Zatiaľ sa kľudne povybaľuj.“

Počula ako sa otvárajú mohutné dvere a ako Alex rýchlymi krokmi zostupuje po schodoch. Otvorila dvere na terasu, auto práve odbočovalo z bočnej cesty na hlavnú. Ešte ani neprišla už je preč. Chladný vietor podobajúci sa na chladnú realitu jej to vmietol rovno do tváre. Zavrela dvere a vrátila do kresla k svojmu opojnému pocitu šťastia. Budú predsa bývať spolu a to už ničो znamená.

Júlia zapla tichú hudbu a namierila do sprechy. Potrebovala cítiť ako sa jej niečo dotýka. Tečúca voda jej v tej chvíli rozumela najviac. Keď sa vo svojom mäkkom župane uvelebila v posteli, zaštrngali kľúče. Alex tušil kde ju nájde a išiel na istotu. Ako matka k dieťaťu, ako mláďa k matke, ako muž k žene. Bola to pre neho odvrátená strana mesiaca, tá ktorú doteraz nepoznal, na ktorej nebol sám.

Júlia a Laura

„Je to čisto racionálne rozhodnutie.“

„Bojíš sa niečoho?“

„Nie len nemám chuť lízať si rany po nejakom gaunerovi.“

„Ale však môžeš byť šťastná, ja s Alexom...“

Julkiné slová nadšenia a sladkej naivity Laura nevnímala. Hlboko v duši s ňou však súcitila. Tá neškodná naivita jej pripadala tak krehká, roztomilá a detská až sa jej zdala povinná. Zvláštnym zvráteným spôsobom sa práve toto k Alexovi najviac hodilo. Laura o ňom vedela aj to, čo sa Júlia nikdy nemala dozvedieť. Videla do temných kútov jeho života lepšie ako ktokoľvek iný. Vedela, že Alex používa Júliu ako náplasť na svoju pravú tvár, na svoje sebecké, divoké duševné bradavice.

Vedela, že Alex berie drogy. Nielen na prehlúsenie samoty ale aj ako transcendentálny, extragalaktický únik od všetkého a od všetkých. O týchto pravidelných únikových trasách nevedela Júlia vôbec nič. Pohltená svojimi túžbami, očarená jeho chladnou mužnosťou

a vypočítavou nezávislosťou nevidela nielen jeho tieň, ale ani svoj vlastný. Jej čistý život zakalený bezbrannou naivitou bol pre Lauru niečo ako choroba. Porucha duševného imunitného systému. Lutovala ju so skrytou závisťou. Nie, nezávidela jej Alexa, vedela ho používať tak, aby jej neublížil. Závidela jej nevinnosť a vieru, že sa z každého bankrotu bude vedieť pozbierať, poskladať a žiť. Závidela jej toho špeciálneho anjela, ktorý pri nej určite stál inak by sa nerútila priamo do šialenstva. Srdce, ktoré určite bude krváčať no ostane celé, nezlomené. Krehkosť, ktorú ona vylúčila zo svojho života ako prebytočnú vec, ako luxus.

Závidela jej tú nevinnú, čistú, neskúsenú princeznú, ktorú ona v sebe pochovala navždy.

„Čo budete robiť večer?“

„Neviem Alex odišiel niekam s Dušanom.“

„Tak ti prajem pekný večer Julka.“ Laura odplávala s neskrývaným úsmevom na spokojnej tvári.

V tú noc Alex neprišiel. Volal, že sa zdrží a príde neskôr, no neprišiel vôbec.

Boli to dlhé chvíle keď čakala naprázdno, trpezlivo minútu po minúte hoci výsledok bol jasný od začiatku. Čakala zbytočne. Nádej v nej postupne meravela, až zmizla úplne. Ako oheň ktorý spaľuje sám seba zo zotrvačnosti kým nevyhasne úplne. Spálená nádej tleje veľmi pomaly, zúfalo pripomína veselé plamene minulosti.

Studené ráno a správa v mobile oznamovali tuctové konštatovanie.

„Prepáč, že tak oneskorene, ale mal som toho moc.“

Vypla mobil. Nemala chuť odpovedať a už vôbec nie vypytovať sa prečo. Nemala chuť ani na svoje obľúbené nahé líčenie. Ak jej Alex niečo povie bude to výhovorka krutá ako táto noc. Pod smútkom ostali nezodpovedané otázky a bolesť, na ktorú nebola Júlia vôbec pripravená.

Dušan, Alex a Laura

Klimatizovaná sála na 8. poschodí modernej budovy naznačovala sama o sebe úspech. Zrodilo sa tu niekoľko významných momentov známej firmy, ktorá prosperovala najmä z dobrej reklamy. Dušanova reklamná agentúra mala meno a hlavne podporu na správnych

miestach. Dušan však v tejto chvíli žiadnu istotu nemal, išiel do neznáma, bola to prvá prezentácia v novej firme. Mega zákazka sľubovala veľký profit s prísľubom do budúcnosti. Sľubovala niečo ešte väčšie, ešte bezvýznamnejšie ale dobre platené.

„Je to dobré, zaujímavé, pokrokové. Toto teraz potrebujeme, oslovíť ľudí z tejto perspektívy.“

Čo v preklade znamenalo vzbudiť ilúziu, že majú život vo svojich rukách a rozhodujú o ňom výlučne oni. Vďaka najnovšiemu produktu firmy ovšem. Tak jednoduché, tak objavné, tak prostoduché. Dušan to vedel, mal na to ňuch, oddelenie marketingu bolo základom. Zbytočne bude naháňať génirov s geniálnymi nápadmi, keď ich nebude vedieť predať. A dokonalosť na úkor rýchlosti bola tiež brzdou. Občas sa riadil heslom „menej je viac“ a vychádzalo mu to. Jeho trefa nebola silná, bola presná.

„Pôjdeme to osláviť hneď, nie?“

„OK, počkaj, zavolám Júlii.“

„A ja nemusím volať nikomu.“ Laura sa usmiala, úprimne. Tešila sa zo svojej slobody a zároveň ľutovala kolegov čo sa musia najprv vypýtať keď chcú niečo osláviť.

Zapadli do prvého baru v centre mesta a s úľavou si objednali prvý drink. Opadlo adrenalínové napätie neistoty a bolo ho potrebné spláchnuť. Nikto z nich nemyslel na nič viac. Dosiagnuť takýto úspech sa ešte pred nedávnom zdalo ako neuskutočniteľný cieľ.

„Jak si vedel, že zaberie práve toto?“

„Nevedel, radil som sa s psychológom. Hovoril niečo o archetypocho čo oslovia každého.“

„To čo je, architekt?“

„Archetyp, neviem, on mi to vysvetľoval tak, že je to niečo, čo máme všetci a teda že to na každého zaberá, aj tak, že o tom ani sám nevieš.“

„Wow. Kto to bol ten psycho, poznáš ho?“

„Dám ti číslo, možno ho zoberiem do tímu, všetci by sme ho potrebovali, nie?“

Okolo barového pultu sa začali zvíjať dve mladé baby a bolo jasné že to na niekoho skúšajú.

„Už sa zobúdzáš?“

Tá otázka padla bez toho, aby sa mu pozrela do očí.

Alex ako skúsený, ošľahaný samec úplne automaticky zavetril. Nemýlil sa, inštinkt ho viedol presne. Bez toho, aby sa musel nejako snažiť. Bez toho, aby vyvinul najmenšiu námahu, na neho z brehu mávala ďalšia obeť. Ponúkala sa sama ako taká šľahačka na torte vedomá si svojich kvalít na jedno použitie. Alex na ňu pozeral akoby to ani nebolo reálne, zdalo sa mu, že pozerá na nejaký erotický kanál v telke. Rozšantené hormóny adeptky zachytili niečo z Alexových šípov. Necítil nijakú vášeň ani radosť, bol skôr otupený a akoby amputovaný od vlastnej snahy, od vlastnej vôle. Akoby bol vtiahnutý niekam kde nerozhodoval sám. Oslobodiť sa tou najľahšou cestou, už to v ňom vzbudzovalo známy pocit samoty, odcudzenia, apatie. Ten okamih sa podobal na revolver namierený na neho. Sledoval ju s chladným opovrnutím, pripadala mu ako rybka čo sa mece na suchu pripravená na potešenie zo sexuálneho kanibalizmu. Unavený pohľad ho spútal do štvorca kde je scenár jasný, okatý a klzký. Inštinkt prehlušil všetko až na tú divnú neosobnú prázdnotu. Zmocniť sa niekoho kým opovrhujete, to je disciplína z kategórie hrubej moci, hrubého sebazničenia. Alex sa ničil otrávenou medúzou čo sa mu podávala na podnose a ostával chytený na brehu. Nebola to príslovečná zvedavosť čo by sa mohla považovať za posvätnú, ani prsty načahujúce sa za svetlom, žiadne mrákoty statočného bojovníka. S tvrdnúcim údom tvrdla aj jeho diabetická duša a nabrúsený úsmev sa formoval do ostnatého zvyku. Dievča sa konečne pozrelo do Alexových očí ako do kryštálovej gule. Videla v nich len jediný odtieň šedej, odraz samej seba.

Tušenie

„Júlia, nedramatizuj zbytočne, oslavovali sme víťazstvo. Volal som ti, že prídem neskôr, potom sa mi niečo presunulo a ty si ma čakala zbytočne.“

„Ale prečo si nebral mobil?“

„Nebral, lebo som nepočul a potom som ho vypol. Myslel som si že spíš.“

Nič sa v nej nerozsvietilo, žiadna kontrolka a nedozvedela sa ani nič nové. Nemalo význam analyzovať tmu, ešte by v nej mohla na niečo natrafiť. Ako keby sa presúvala z miestnosti do miestnosti opustila svoje pochybnosti a ujala sa prítomnosti. Teraz jej povie niečo milé

a všetko bude zažehnané, a ona chcela aby to tak bolo. Nádej na lepšie časy bola silnejšia ako betlehemska hviezda. A Júlia zvyknutá klamať samú seba, ľahko prijala, že niekto klame ju.

„Cez víkend si niekam vyrazíme, čo povieš?“

Alex vytiahol očakávaný žetón. Zapadol presne tam kam mal.

Psychológ

„Nie, toto nie je doba veľkých emócií. Je to doba veľkých senzácií nafúknutých do gigantických rozmerov. V tom je ich výnimočnosť. Obyčajné ľudské pocity, krehké vo svojej jednoduchosti, ustupujú spotvoreným afektom. Akoby tie ozajstné boli vykostené. Každá senzácia, každá aféra sa berie smrteľne vážne a rozpútava jarmočné diskusie čo nikam nevedú. No máme slobodu, nakydať na všetko a na všetkých. Ešte je moderné emócie tajiť. Pred sebou aj pred svetom. Dať im voľnosť rovná sa bláznovstvu. A potom tu máme drogové šialenstvo a pekelné pocity čo zožierajú zvnútra. Bude nás to stáť neuveriteľnú námahu, necítiť nič a odozva bude rovnaká, nič.“

Psychológ Benko sa občas vyjadroval v médiách. Bol považovaný za nekonvenčného, trochu uleteného, no aspoň bol zaujímavý z hľadiska sledovanosti. Prežil niečo ako malú smrť, keď ho po autonehode dvakrát preberali späť k životu. Občas sa snažil tento moment zachytiť v kresbách. Maľoval často a rád, pomáhalo mu to prežiť. Bol rozvedený, z bezdetného manželstva zostali trosky, keď sa jeho manželka rozhodla odísť do zahraničia. Mal známosti, ktoré mu aj tak išli na nervy. Žil sám vo veľkom rodinnom dome po rodičoch, mal záhradu a psa. Sprevádzať ľudí problémovými úsekmi života ho bavilo čoraz menej. Mal len toľko klientov, koľko potreboval, občas prednášal na škole, občas písal do časopisov. Do tých stupídnejších. Bol známy originálnymi myšlienkami, občas zábavnými, občas ironickými a občas príliš zložitými. A niekedy sa mu nedalo rozumieť vôbec, no on ľuďom rozumel, aj keď sa im postupne vzdaloval. Zlota, ako to nazýval, sa mu zdala tak rozšírená, že sa ľudia predbiehali v tom, kto spácha väčšie zlo. Keď chceš byť hnusný, tak buď. Populárne, trendové poňatie slobody Benko neznášal. Stále veril na niečo ako ľudskosť, ktorá často prehrávala. A nakoniec, to hlboké ľudské nešťastie sa stalo zdrojom jeho živobytia.

„Mať dnes srdce, aké archaické, aké romantické. Koho dnes zaujíma láska, keď sa pozriete okolo, skoro nikde ju nevidíte hoci ju potrebujeme všetci, inak neprežijeme. Už malé dieťa bez lásky svojej matky, alebo inej osoby nemá šancu. Nevieť či sa spamätáme, môže byť aj horšie a to peklo si tu spravíme sami.“ Benko občas pil. Nechodil do krčiem či barov, na to bol pohodlný, lenivý. Opíjal sa doma v kľude, bez stresu, v kresle pri kozube. Vedeli to o ňom len najbližší priatelia a tých bolo málo. Pochopiteľne rozumeli si, keďže pili tiež.

„Pán Benko, dobre ste mi poradili, nezastavíte sa niekedy vo firme? Môžeme prebrať ďalšiu spoluprácu, čo poviete?“

„Ozvem sa Vám, teraz mám plný diár.“

Spolupráca s Dušanom mu vyhovovala. Nielen kvôli tomu ako prebiehala, ale najmä preto, že v nej mohol použiť skúsenosti a múdrosť, ktorú nemohli využiť jeho klienti. Vylepšovať Dušanov marketing zaváňalo prinajmenšom manipuláciou s ľuďmi, s ich nevedomosťou. Ohlupovanie prostredníctvom zmyslov, útok na slabšie, zraniteľné oblasti ducha, miešanie fantazmagorických kokteíl o nekonečnom imaginárnom šťastí, to bola pre Benka nová výzva. Zaplatená lepšie ako keby pomáhal desiatim ľuďom. Túto službu bral ako službu v rámci aplikovanej psychológie pre trh práce. A bol za ňu náležite ocenený, mala punc atraktívnosti, pokrokovosti a užitočnosti.

„Možno by sme sa mohli dohodnúť aj na nejakých súkromných hodinách, kolegovia by privítali váš koučing.“

„Koučing alebo terapiu?“

„Asi oboje. Niektoré mozgy treba prepláchnuť aby nezostali vymyté.“

Laura a Benko

„Tak čo, pán doktor, čo ste zistili v tých testoch, čo ešte ja neviem?“

„Že ste celkom bystrá, výborná v komunikácii a máte veľmi dobrú pamäť.“

„No, pamätám si aj na to, čo by iní najradšej zabudli, však?“

„Čo také napríklad?“

„Príkladov je dosť, pán doktor. Povedzte, mi či mi to dobre myslí.“

„Myslenie je v poriadku, ste však lepšia v rečení a ľudia Vás celkove neunavujú a nenudia.“

„Niekoľko, podľa toho ktorí.“

„S kým vychádzate v tíme najlepšie a s kým menej?“

„Vychádzam s každým, som tímový hráč.“

„A čo stres, ako reagujete na stres, Laura?“

„Myslíte keď ma niečo našťve a tak?“

„Myslím tým, keď ste pod tlakom.“

„Tak na to som expert. Mám dobrý spôsob ako upokojiť seba aj druhých, to nie je také ťažké, pohoda je dôležitá.“

„Iste. A čo vás Vie rozčúliť?“

„Neviem, ja mám hrošiu kožu, viete bez nej to dnes nejde. A pod ňou je tá moja úžasná pamäť doktorko, nezvyknem mať problémy.“

Benko mohol skúmať jej vnútro, no nebolo to v jeho náplni. Mal zistiť silné stránky zamestnancov a ich reakciu na stres. Účelom bolo podporiť výkon, nie hĺbkový rozbor osobnosti. Už vôbec mu neprislúchalo vstupovať do svedomia, nedajbože otvárať pandorinu skrinku, nič analytické. Roky skúseností ho však naučili vidieť pod povrch aj bez testov.

„Čo robíte po práci, doktorko? A keď už je reč o strese, nezajdeme na drink?“

Benko bol zaujatý viac pitím ako Laurou, potešil sa že nebude večer sám. Vypĺňanie samoty sa stalo hlavnou náplňou jeho osobného života. Pomáhal každému a jemu nemal kto. Pes Klark bol jeho hlavný spoločník, nemá tvár z útulku, ktorá konečne nemala žiadne problémy, žiadne komentáre. Konečne niekto normálny v tej záplave problémov a nešťastia. Benko si hlboko vážil tvora čo sa nestáždžoval a bol mu rovnako oddaný. Stačilo mu jesť, behať, spať a občas zavýjať. Tá nenáročnosť mu bola blízka. A to, že Klark žil v prítomnosti a na nič nemyslel mu priam závidel. Na nič sa nehral, nič nepredstieral, žiadna póza ani faloš, Benko sa pri ňom cítil slobodne. Bolo medzi nimi niečo ako dokonalé súznenie duší.

Pre Benka sa Klark stal liekom, liečil ho už len tým že bol a zbieral smog čo sa počas dňa na neho nalepil. Klienta zavetрил vždy ako prvý, dopredu vedel kto prichádza. Najprv každého oňuchal ako taká sestrička čo pred vstupom k lekárovi každému zmeria tlak. Preventívne. Klark si overoval totožnosť a bolo jasné, že problémy ľudí majú svoj charakteristický zápach. Vyznal sa, niekedy sa rozšteká. No nie na Lauru, obšmieval sa okolo nej ako také mačiatko, blažene fňukal a stonal, evidentne dojatý. Bol jej oddaný od prvého okamihu ako prišla. Darmo, Laura to na samcov vedela, inštinktívne. Nebola to zlatokopka, skôr taká novodobá verzia Marilyn Monroe, omnoho dravšia a pribojnejšia. Svojim šarmom bez nárokov pôsobila na mužov doslova upokojujúco. Benkovi sa páčila ako žena, priťahovala ho jej

aktivita a vyslovene magnetom pre neho bola jej nezávislosť. Závislé ženy, ktoré veľa trkotali ho otravovali najviac. Nebol to typ Freuda vyžívajúceho sa v liečení hystérie, mal jej po krk, aj večného fňukania a sebaľústi. Vzrušovali ho emancipované ženy, ktoré sa nebáli byť agresívne. Laura bola niekde v strede, ani citlivka ani nadupaná feministka. Mali spoločný ironický humor a stav. Ten večer sedeli v kresle pri krbe, pili griotku a zabávali sa veselými historkami z psychologickej praxe.

„Čo mám zajtra povedať kolegom o tvojich testoch Jožko?“

Benko a Júlia

„Vy ste z oddelenia kreativity, Júlia?“

„Áno, kreatívnych návrhov.“

„Vaším priamym šéfom je Alex Rigler? Šéfuje Vám iba na oddelení, alebo aj v súkromí?“

„Súvisí to nejako s testami?“

„Možno áno. Podľa testov vidím, že ste veľmi tvorivá a cieľavedomá. Ste stresový typ?“

„Stresový? Ani neviem, pokúšam sa zvládnuť tlaky, niekedy toho máme veľa a málo času.“

„Pôsobíte na mňa unavene. Čo Vás vyčerpáva viac, práca či ľudia?“

„Mňa práca baví a ostatných neriešim, občas som unavená tak celkove.“

„Teraz ste dostali novú zákazku na Vašom oddelení, ste na to pripravená? Bude to náročné.“

„Posnažím sa, dúfam že to zvládnem.“

„Váš šéf je s Vami spokojný? Ako ste spokojná Vy s ním? A čo kolegyně?“

Bola vyčerpaná už len z tých otázok a vyčerpával ju ten nekonečný konkurenčný boj v ich oddelení, niekedy to tam poriadne iskrilo. A potom Alex, požadoval od nej to isté čo od ostatných, nič jej nedaroval, tváril a správal sa tak odosobnene až to niekedy mrazilo. Tak ako mohla byť spokojná?

„Áno, som spokojná, sme dobrý tím, kolegovia sú v pohode.“ Svoj hlas počula akoby z diaľky.

„Ako vychádzate s Laurou? Vaša práca je priamo prepojená s tou jej.“

„Dobre. Je to profesionálka.“

„V čom?“

„Vo všetkom, hlavne čo sa týka marketingu.“

„Aké máte ciele do budúcnosti, čo by ste chcela dokázať vo firme, Júlia?“

„Neviem, nemám jasnú predstavu, nie som typ karieristky. Skôr mám umelecké sklony.“

„Znamená to, že komerčná sféra Vám nie je až tak po chuti?“

Popravde nebola, ani byť nemohla. Jej nadanie tu nebolo využité, len okrajovo spracované do malého úhradného balíčka čo sa na trhu dobre predával. Ozajstnému umeniu sa venovala doma. Stále mala v sebe sen o kariére maliarky, ozajstnej umelkyne. Prechod z jedného do druhého bol náročný, neurotizoval ju. Opäť sa ocitla v rozpore sama so sebou, máčala sa v plytkých vodách a pritom túžila po magickej hĺbočine.

Pred Benkom sa snažila predstierať pokojnú vyrovnanosť, sebaistú rozhodnosť a strohé nadšenie pre svoje postavenie vo firme, no jej neistota bola viditeľná. A tá sa pod tlakom ešte zväčšovala.

„Neviem, sú to dve odlišné veci aj keď sa zdajú rovnaké.“

„A viete ich zladiť do jedného, darí sa Vám to? Alebo Vás to skôr znervózňuje?“

Benkovi bolo jasné, že sú to skôr dve nezlučiteľné veci, nešlo to dokopy. Buď bude robiť to čo sa dobre predáva a čo si žiada trh alebo umenie, ktoré musí byť slobodné, inak to nie je umenie. Škatuľkovať umenie znamenalo to isté ako upratovať hviezdy na nebi. Upratovať ich do úbohej šablóny ako takých uniformovaných vojakov vesmíru.

„Originálne nápady môžete uplatniť aj vo firme, samozrejme ak budú dostatočne žiadané a trendové.“

„No tak to je práve to umenie, pán doktor.“

Z Júliinej kabelky sa po tretíkrát ozvalo netrpezlivé zvonenie mobilu. Počas hovoru postupne bledla, jej telo sa zaseklo v nehybnom kľči, na tvári sa objavila desivá hrôza. Nebola schopná ani dýchať, až po chvíli z nej začali vychádzať útržky slov.

„S mamou je zle, je v nemocnici, musím ísť.“

3. Kapitola

Nemocnica

Asi by človek neveril, že je v 21. storočí. Vstúpiť do miestnej štátnej nemocnice znamenalo cestovať v čase o 50 rokov dozadu. Schátralá stará budova na rozpadnutie pripomínala niečo ako vojnové časy. Aj to čo bolo novopostavené sa svojou zanedbanosťou vyrovnalo tomu starému. Chodby s opadnutou omietkou, niekedy až celými kusmi steny pripomínali skôr podzemné chodby nejakého úkrytu než sterilné prostredie nemocnice. Ošarpané steny, rozbité schody a zničené linoleum sa pokúšali zútlučiť nové informačné tabule. Márne. Zdevastovaná sociálna miestnosť sa podobala staničnej z pred 50 rokov. Dokonca aj čakacie lístky boli z tohto predrevolučného obdobia. Bol to bežný štandard, čakať v čakárni pol dňa, kým Vás nevrá sestra zavolala dnu. Na chorého, oslabeného človeka tam nečakal žiaden uvítací rituál v podobe láskavého slova ale pokyny s nutnou dávkou nevhôle a otravnej povinnosti. Nebola to paranoja, potrebovali sa Vás, nevítaného otravného návštevníka, čo najskôr zbaviť.

Marcela pracovala na oddelení intenzívnej starostlivosti, kde priamo prebiehal boj o život. Starala sa o ľudí, ktorí svoj boj často prehrávali. Pracovala spoľahlivo, dobre, rutinne, jej prístup sa podobal dobre fungujúcemu automatu. Hovorila málo, to najnutnejšie, neporušovala žiadne nemenné pravidlá, nepovoľovala výnimky návštevam a po tých rokoch necítila už skoro nič. Jej prah citlivosti bol natoľko zničený, že bolesť a utrpenie ľudí brala ako normálnu súčasť svojej práce. Táto otrlosť zmiešaná s únavou v zdevastovanej zúboženej budove sa volala profesionálna deformácia.

Nočné služby brala Marcela ako nevyhnutnosť. Občas sa bavila nad priehľadným románikom medzi lekárom a sestrou, ale naklonované aférky po rokoch už neboli ničím zaujímavé. Ak sa lekár rozviedol, išlo o čistú nudu a z jeho ženy, zdravotnej sestry, sa stala primadona na oddelení. Ak sa nerozviedol, šírila sa okolo neho spústa fám a klebiet. Marcele sa aférky vyhýbali, pôsobila dojmom príliš usporiadanej manželky.

S manželom nežili dobre, na rozvod však nemala ani odvahu ani silu. Domov bol pre ňu podobným táborom ako nemocnica. Vyžadujúcim neustály servis. S tým rozdielom, že doma nešlo o život. Ich spolužitie, to bola stojatá voda. Občas stuchnutá a vyhoretá. Manžel, strojný inžinier, bol alebo v práci, alebo v športovom klube alebo sedel s ovládačom pred telkou. Žili spolu zo zvyku. Až na to, že zvyky zo spálne sa veľmi rýchlo vytratili. Navonok kľudné, usporiadané, vyrovnané manželstvo, vo vnútri poctivo odpojené od nevyspytateľných pocitov. Podobalo sa na baštu, bezpečné útočisko stojace voči zúrivému svetu tam vonku. Svetu, ktorý sa na rozdiel od života v bašte, vyvíjal. Čas tu plynul pomaly a bolo ho vidieť najmä na pribúdajúcich vráskach a šedinách.

Júliin otec umrel tesne pred Vianocami. V nemocnici. Zlyhalo mu srdce. Nočný telefonát oznamoval úmrtie zároveň s otázkou o súhlase s pitvou. Neuveriteľne vecný, praktický, racionálny prístup Marcela zobrala ako samozrejmosť.

Lieky.

„Mami, čo sa stalo?“

Marcela ležala bezvládne v posteli, zostala len slabnúca schránka v podobe zoslabnutého tela. Mocná ospalosť jej nedovolila rozprávať, potichu vzdychala, stonala a pokúšala sa udržať otvorené oči, viečka sa jej tvrdohlavo zatvárali. Pocítila dotyk ruky.

Júlia sa rozhliadla okolo seba, na posteliach ležali dve pacientky, v izbe bolo totálne ticho. Nad hlavou zazrela príšernú zničenú stenu, zdalo sa jej, že vidí holé potrubie, ktoré viselo zo stropu. Cez žalúzie presvitalo slnko sprevádzajúce jesenné dušičky.

„Vaša matka zobrala viac liekov na spanie. Nevieme, či schválne, ale je to zdravotná sestra, vie čo jej môže ublížiť.“

„Dostane sa z toho?“

„Z najhoršieho sme ju dostali, budeme ju musieť previesť na psychiatrické oddelenie.“

Slová nemilosrdne padali na zem ako ťažké kamene. Tlačili každého a ich tieseň bola desivá. Prečo to urobila? A prečo nič ani len nenaznačila? Júlia bola presvedčená, že jej matka je zmierená zo svojim osudom, nespomínala, že by ju niečo trápilo. Možno smrť manžela, s ktorou sa nechcela zmieriť a chcela na dušičky na neho nielen spomínať ale rovno ho navštíviť.

„Budeme musieť počkať do zajtra, dnes je veľmi vyčerpaná musí odpočívať.“

Lekár stál tesne pri nej, slová ako ozvena k nej prichádzali akoby z druhej miestnosti, vnímala ich, no nedokázala prehovoriť. Vystrašená na smrť nemohla myslieť, čas sa pre ňu zastavil a svet prestal existovať. Zostala akoby vo vzduchoprázdne na neoznačenej ceste bez akejkolvek značky. Ďalší tupý náraz osudu. Prišla o otca a teraz môže stratiť aj matku, ostane úplne sama. Alex. Kde je Alex?

Náhľivo sa prehrabávala v kabelke, po niekoľkých pokusoch sa jej podarilo vytočiť jeho číslo. Potrebovala ho počuť, čokoľvek, len aby sa necítila tak sama. Alex sa neozval, zrazu mala pocit akoby bola sama v celom vesmíre.

„Sú chvíle, keď sa človeku žiť nechce. Skončiť so všetkým raz a navždy, to každému prebehne hlavou a nielen raz. Ukončiť niečo čo sa nedá zničiť. Neznesiteľnú, nekonečnú, neprekonateľnú bolesť. Máte pocit, že ste v pasci a niet cesty von. Žiadna nie je. Je to tak, také chvíle patria k životu, nie je na tom nič nenormálne. Len v tme môžete nájsť jasné svetlo. Len v búrke zistíte, či udržíte kormidlo. V šialenej bolesti viete spoznať, koľko lásky vo vás ešte zostalo. A niet väčšej sily ako láska, aj keď dnes je všetko možné dôležitejšie.“

„Pán doktor, ako jej mám pomôcť?“

„Nesnažte sa jej pomôcť, Júlia. Buďte pri nej, ak môžete. Ona sama musí chcieť pocítiť víťor v plachtách, nemôžete do nich fúkať vy. Keď budete pri nej, privoláte jemný vánok a ona ho pocíti, verte mi.“

„Mám s ňou o tom hovoriť?“

„Netreba. Už to že ste pri nej je veľké povzbudenie. Ak má nejaké priateľky, je to fajn. Potrebuje sa zotaviť a rozhodnúť sama za seba.“

„Rozumiem.“

Tma

Alex prišiel o dve hodiny neskôr ako obvykle. Unavený, znechutený, povýšenecký hlas od dverí oznamoval jeho príchod. Zlé tušenie prichádzalo spolu s ním. Prichádza niekto, kto nechce byť do ničoho vtiahnutý.

„Mama leží v nemocnici, mohla prísť o život.“

„Žije?“

„Áno, ale bude musieť na psychiatriu.“

„Tam ju dajú do poriadku? Z čoho má tie nervy?“

„Neviem, nič nespomínala.“

„Idem si dať sprchu.“

Alex pozbieral základné fakty, zapol športový kanál a ukážkovo zmizol do sprchy. Len nebolo jasné, či potrebuje zo seba zmyť práve počuté nešťastie, alebo svoj odpor akokoľvek pomôcť. Vo svojom disociačnom amoku necítil nič, žiadnu bolesť, nedokázal prejavíť ani najzákladnejší súcit. Pre neho to bola tá povestná zraniteľnosť, ktorá ho len dusila a otravovala a tak ju radšej vyškrtol zo života, zo života každého. Už vôbec nedokázal pochopiť ľudí, čo si ubližovali sami.

Keď vyšiel zo sprchy ľahol si k Júlii a čakal. Dával najavo chladné odvrhnutie, čo ho tu prepadlo priamo v jeho byte. Tupo hľadel na obrazovku, jednu ruku mal ohnutú za hlavou, jeho telo nevyžarovalo vôbec nič, bol nedotknuteľný. Cítila, že ak by sa ho dotkla, pravdepodobne by nevrlo zaútočil aby bránil svoje kruhy mrzutosti. Júlia sa ticho rozplakala, cítila ako ju pomaly rozbolieva srdce. Mučené srdce vedelo prečo bolí a trápilo sa ako nikdy predtým, chcelo niekam preč. Ani jeden z nich, ani Alex ani Júlia pre to srdce nechceli nič spraviť, nechceli mu pomôcť, každý myslel na to svoje. Bolesť bola čoraz viac neznesiteľná a oznamovala čo asi cítila Marcela keď chcela svoju bolesť ukončiť raz a navždy.

Bezpochyby jednoznačné zistenie. Alex bol ako múmia, zahľadený do seba, do monitora, znečitlivený anestézou večera. Televízor, ďalší člen rodiny si získaval celú jeho pozornosť. Júlia dlho do noci plakala, písala Ľubke aby necítila tú príšernú osamelosť, ktorá na ňu priam vrieskala. Nie že nemá niekoho vedľa seba, chýba jej aj niečo zo seba. Cítila sa okradnutá, oklamaná, premožená, chladné monštrum zvíťazilo a ju ponechalo samú na seba. V tej chvíli vedela naisto len dve veci. Zachráni sa, s božou pomocou ale zachráni sa. No jej láska už nikdy nebude to, čo predtým. Rýdza, čistá, nevinná, oddaná, bez výhrad zaslepená. Jej láska bude odteraz poznačená! Poznačená bolesťou a teória bolesti sa stane svetlom v temnote. Ona, čo dáva tak veľa, dostala jedno veľké opovrhnutie, sarkastické nepochopenie a tmu.

Alex zaspal pri televízore, aby mal pokoj. Ten najväčší mrzák večera predsa nemôže byť hrdinom. Úžasný a zároveň bezcitný. Práve ten večer mohla Júlia nazrieť najhlbšie do jeho temnej komnaty ale ona mu verila, dôverovala mu viac než sebe. Myslela si, že pácha menšie zlo, ak s ním ostane, ak uverí svojim fantáziám, že sa z egoistického, sebestredného žabiaka vyklúje empatický princ. A potom, stále ho milovala, to bola ďalšia mantra, schopná dostať ju svojou masochistickou naivitou rovno do blázinca. Alex sa pomaly vyfarboval a Júlia farbám rozumela dobre. Farby a ich odtiene boli niečo ako slová, dali sa rozobrať a poskladať, vytvoriť z nich umelecké dielo aj krvavý gýč. Pri Alexovi sa mohla vo svojich túžbach utopiť aj tak v nich bola osamelá. Prečo k nej nedočiahol? Prečo v ťažkej chvíli predvádzal despotický chlad namiesto lásky? Prečo bol tak odťažitý, mĺkvy, zatvrdnutý? Malomocná duša plná prachu a ničoty sa rozpadávala ako stará fosília.

Alex mal svoje myšlienky. Čo to má znamenať toto nechutné citové vydieranie? Prečo z neho niekto nasilu niečo ťahá, akoby ho priviazali na škrepec. Čo má on s tým všetkým spoločné? Prečo by mal robiť psychológa? A vôbec, kde sú tie žetóny, kvôli ktorým si Júliu nasťahoval do bytu?

Ešte nakoniec zistí, že je hysterická!

Ten víkend toho namalovala veľa, potrebovala zo seba povyhadzovať skrúsený smog. Vrchol babieho leta sa predvádzal vo všetkých zlatistých farbách, vzduch bol pokojný a svieži, mystické slnko osvecovalo úžasnú práve dozretú rovnováhu. Dokonalosť dovŕšená v prírode nemala nič spoločné so zmätkom v jej duši. Vnútorňý boj sa odrážal v kresbách kde sa žltá bila so zelenou, odrážal sa na jej tvári, na rozrušených očiach a ťakatej pleti, odrážal sa jej v rukách čo sa chceli naraz pohnúť do všetkých strán. Bojovala so smútkom, so strachom a s vinou za to, čo sa stalo. Snažila sa upokojiť a nahovárala si, že ak toto ustojí potom už bude všetko v poriadku. Napriek jej snahe hlodavý pocit pochybnosti neustále dobiedzal. Niečo vôbec nie je v rovnováhe a ani sa k nej nepribližuje, niečo tlačí na jej dušu ako betón. Divoký tlak sa ozýval pri myšlienke na Alexa.

Posilovňa

„Pôjdeme ku mne?“

Laurina otázka vyznela povinne. Alex by prvý nezačal, bol zvyknutý na to, že sa o neho uchádza celý svet. A on poskytuje láskavosť keď pozvanie prijme, čo bol vrchol jeho aktivity. Stretnutie navrhla Laura, nič nebolo treba dobývať, no tento krát to také jasné nebolo.

„Alex, chcela som s tebou hovoriť súkromne. Chcem ťa požiadať, keď budeš hovoriť s Benkom, buď prosím ťa diskretný, nemusí o nás vedieť.“

„Nič sa ma zatiaľ nepýtal a v súkromí nech sa mi nevrta.“

„To ani nebude. Bude chcieť také tie kecy o tom ako zvládaš stres. A s kým si dobre rozumieš.“ Jej komentár sprevádzal široký, štýlový úsmev.

„No fasa, však tá nová reklama sa fantasticky predáva, tak aký stres.“

„Ja viem Alex, že ty vieš ako na to, neprezradiš nás, však nie?“

„Jasné, nehovorím nikomu s kým spím a tiež sa nestarám do druhých.“

„Dáš si drink?“

Alex pozrel na Lauru otočenú chrbtom. Mala na sebe kostým s úzkou sukňou, výstrihom, umelé nechty zmaľované až do umeleckého diela jemne štrngali o pohár ktorý práve nalievala. Bolo z nej cítiť prirodzenú nezáväznosť, voňala vôňou daného okamihu. Okamihu, ktorý nemal žiadnu minulosť, žiadnu budúcnosť. Jej pohyby splývali jeden do druhého ako pomalá

hudba. Pod strohým účesom a umelými riasami sa skrývalo všetko, čo by sa tej chvíli mohlo priečiť. Bola to chuťovka pre oboch. Absolútne zohratá tichá zmyselná radosť, zaslužený pôžitok bez najmenej prekážky.

Laure zapípal mobil, Alexov bol ticho, celý večer. Uľavilo sa mu, keď sa Laura rozštebotala v rozhovore s Benkom. Pomaly sa obliekol a odišiel kým telefonovala. Necítil žiadnu ľútosť, ľutoval skôr to, že nie je v byte sám. A ešte sa má starať aj o to, čo bude s Júliinou matkou. Zaťažovalo ho to a obmedzovalo. Nepripadalo mu zvrhlé to, čo robil s Laurou, pripadalo mu zvrhlé to čo riešil s Julkou. Hneď na druhý deň sa vytratil do posilňovne a užíval si najmä pozornosť ženskej časti osadenstva. Dokonalé telo vzbudzovalo obdiv aj závisť zároveň, obidva druhy pozornosti mal rovnako rád. Závisť doslova vyvolával, podstatné bolo, že sa mu tej pozornosti dostáva bez toho, aby preto musel niečo spraviť. Bol ako taký prijímač, svoje spotené ego krmil energetickými vlnami čo sa na neho liali ako z vodného dela a pripadal si ako supersamec. Toto potreboval Alex ku šťastiu a nie riešiť problémy. On mal svoje hodnoty predsa, ktoré začínali a končili v jeho komfortnej zóne. Ak sa už nejako namáhať, tak jedine kvôli peniazom. Alex bol vlastne ľahko postaviteľný matematický vzorec, ktorý vypočítaval zisk bez toho, aby sa musel ničoho vzdať. To, že duševne stagnoval nespôsobovala jeho teória všetkého ale on sám. Stal sa ikonou nehybného sveta, rástol stále rovnako, do výšky svojho konta. Šírka mu pripadala zbytočná a hĺbka mu bola doslova odporná. Báľ sa jej a neznášal ju. Alex nezvykol odpúšťať, ak sa ho niekto dotkol, tichý hnev ho hnal k neľútostnému súpereniu. Niečo ako milosrdenstvo bral ako nebezpečnú vec, samozničiteľnú položku, ktorú treba držať na uzde. Altruistickým pohnútkam ľudí vôbec nerozumel, nebavilo ho uvažovať o tom, aké prostriedky svätia aký cieľ, pre neho existoval jediný motív, zisťný. Čo na tom, že pácha incest na vlastnej duši. Bol presvedčený, že pozitívne úmysly zákonite dláždia cestu rovno do pekla.

Psychiatria

Nemusíte sa dnes úplne zblázniť, aby ste sa na toto exkluzívne oddelenie dopracovali, stačí drobné zakopnutie. Niečo na čo nestačíte, čo neviete sami zvládnuť a môžete si vychutnávať svoj vlastný prelet nad kukučím hniezdom. Už len preto, že ste sa tu ocitli, začnete sa ako blázon správať a začnete si tak aj pripadať. Očakáva sa od Vás, že budete prinajmenšom nepríčetný, dezorientovaný, bľabotajúci dokola nezmyselné slová a nemôžete za to samozrejme. Dnešné zbláznenie sa od toho v minulosti moc nelíši, takisto sa nedá úplne rozlíšiť, či prebieha liečba alebo podivné experimenty. Predsa len, ako môže dušu liečiť chémia alebo taký elektrický prúd?

„Nastavili sme Vám liečbu antidepresívami, ďalej máte naordinovanú psychoterapiu a relaxačné cvičenia.“

„Dokedy tu budem?“

„O prepustení budeme uvažovať neskôr, keď prebehne liečba a bude úspešná.“

„Čo to znamená? Že sa mi zrazu bude chcieť žiť?“

„Túto otázku rozoberiete s psychologičkou, zatiaľ si odpočinite a poctivo berte lieky.“

Marcela sa ocitla na druhej strane barikády, hoci sestru na oddelení skoro nevidela, len pri podávaní liekov. Väčšinu času trávila na schodisku na ošarpaných dotrhaných laviciach, kde bola pre pacientov zriadená neoficiálna fajčiareň. Schádzali sa tu v pravidelných intervaloch tí istí utlmení blázni. Snažili sa spamätať z toho, čo sa to vlastne stalo že sú na samom dne a musia byť pri tom ešte aj pod dozorom. Niektorí sa už spamätať nedokázali vôbec, vzdali to. Ostala z nich karikatúra, figurka čo nevie svoje časti poskladať dohromady. Začalo jej dochádzať, že z priepasti v ktorej sa ocitla ju nevytiahnu žiadne lieky ani terapia.

„Nezostanem tu, chcem odísť domov, dajte mi podpísať papiere.“

„Premyslite si to, nie ste tak silná aby nemohlo dôjsť k ďalšiemu skratu.“

„Ak zoskratujem, tak to bude moje rozhodnutie a Vy mi v tom nezabráňte. Nepotrebujem žiadnu komisiu aby mi skrat schválila či zakázala. Nemôžete ma tu držať nasilu.“

„Pani Marcela, dohodnem Vám stretnutie s psychologičkou oddelenia, nemáte dôvod na unáhlené rozhodnutie.“

„Pán doktor, sýty hladnému nebude nikdy veriť! Tak ako potom chce sýty hladného liečiť? Dajte mi tie papiere a zoberte sem niekoho, kto o tú Vašu liečbu stojí. Ja idem domov.“

„Ako chcete, nachystáme reverz.“

Uľavilo sa jej. Pozitívne úmysly dláždiace cestu do nesvojprávneho pekla sa jej bridili. Nie dost, že sa ocitla v exile svojho vlastného života, ešte to má vysvetľovať mužom, ktorý o samote zmyšľajú presne naopak ako ona. Muži presýtení spoločnosťou, unavení zo svojich pacientov, manželiek a detí. Polovyhoretí šarlatáni, čo z nejakej zásady chcú, aby žila. Muži, ktorým na nej nezáleží, ktorí robia svoju prácu a berú plat zato, že ľudia napchajú do normy. Do šedého, zotrvačného, komfortného priemeru za každú cenu. A nepýtajú sa Vás, či chcete do šedého šanónu alebo nie. To nikoho nezaujímá. Akoby hovorili: „my vieme čo je pre teba dobré. Ty sama to nevieš, nie si dost múdra, osvietená ani kompletná, aby si to vedela. Nie si dost kvalifikovaná na svoj vlastný osud. My máme ten správny patent na to ako žiť a čo je pre teba dobré.“ Namiesto znegovaného základného inštinktu Vám namontujú svoj softvér normality. Napumpujú do Vás aj 220V, ak by ste to nechceli chápať.

„Pán doktor, nesnažte sa ma pochopiť, budem úprimná, nemáte na to dost skúseností.“

Bolo jasné, že doktorovi sú papiere dôležitejšie ako Marcelina duša.

„Po rozhovore s psychologičkou Vám pripravíme papiere, súhlasíte?“

„Je to nevyhnutné, ten rozhovor? Načo preboha?“

„Je to niečo, čo pre Vás môžeme spraviť skôr ako odídete. Aspoň budete vedieť na koho sa obrátiť v prípade potreby.“

„A potom už môžem ísť domov?“

Prelet nad kukučím hniezdom

„Pani Marcela, čo mi poviete o sebe?“

„Prečo by som Vám o sebe rozprávala? Vôbec vás nepoznám.“

„Chcela by som pochopiť ako sa stalo, že ste sa sem dostali.“

„Určite ste si prečítali veľa knižiek a myslíte si, že tie Vám teraz pomôžu pochopiť ma, však?“

„Na otázky som tu ja pani Marcela, to čo sa Vám stalo, je vážne.“

„Určite? Čo také vážne? Netvárate sa, že Vám na mne záleží, je to len Vaša práca a hocijako si o sebe myslíte, že ste úžasná psychologička, ja o Vaše služby nestojím, chcem ísť domov! Žiaden cvokár za mňa nebude rozhodovať, či sa mi má chcieť žiť alebo nie.“

„Cítim z Vás veľkú rozhodnosť. Aj predtým ste bola taká?“

„Nie práveže naopak, vždy za mňa rozhodovali tí druhí, až som si na to zvykla a stal sa zo mňa automat.“

„Je to teraz asi iné však?“

„Neviem“

„Ja z Vás cítim dosť veľkú silu, ktorá ide z Vášho hlbokého vnútra.“

„Jasné, keď z Vás niekto robí debila, začnete sa brániť. Možno práve vďaka tomu som sa prebrala.“

„Ako sa cítite teraz, keď o tom hovoríte?“

„Dobre. Cítim sa slobodná. Chcem o sebe sama rozhodnúť.“

„Ja verím, že sa rozhodnete v mene svojho najvyššieho dobra.“

„Áno, to právo ma ukludňuje. Ale Vy ste asi chcela počuť niečo iné, nejaký druh pokánia alebo podobné nezmysly o tom, ako ľutujem, čo som spravila.“

„Chcela som sa uistiť, že ste sama sebe pánom, tak ako ste mi to predviedla. Moja úloha tu končí. Zariadiť si to podľa seba, to už bude Vaša úloha.“

„To Vás niekto učil toto, že máte ľuďom veriť?“

„Psychiatria urobila už krok dopredu a psychológia tiež.“

„Aj ja už chcem byť doma.“

„Pochopiteľne, po dohode s lekárom môžete ísť. Ak by ste chcela, môžete sa u mňa v budúcnosti zastaviť, ak nemáte vlastného psychológa.“

„Ďakujem, mám sa s kým porozprávať, určite sa sem nechcem vracat’.“

„Prajem Vám veľa síl a veľa šťastia.“

Niečo sa v jej vnútri pohlo, pocítila tú silu, o ktorej vrela psychologička, silu hlboko vo vnútri. Bola to sila dravá, surová a divoká. Sila, ktorá chcela žiť. Naplno a bez pomoci druhých. Až doma ju napadla myšlienka o tom, kde bola tá sila doteraz? Kam sa stratila a prečo? Čo také som spravila, keď som sa jej vzdala? Tušila presne aké rozhodnutia z nej odkrajovali kúsok po kúsok až ju skoro celú zničili. Ani si nevšimla, že z nej ubúda niečo veľmi podstatné, keď sa pre druhých obetovala, keď sa donekonečna starala o tých druhých.

4. Kapitola

Mikuláš

„Už to malo byť hotové, chcú to od nás do Vianoc, nesmieme to kvôli hlúpej chybe zmeškať.“

„Jasné, pred Vianocami sa každý zblázni, tak to využijeme.“

„Reklamu na salónky robiť nebudeme, zoberte tie veľké osvedčené zákazky, hlavne mobilných operátorov, ale mohli by sme skúsiť aj niečo nové. Ženy si viac všímajú reklamy.“

„Pôjdeš s nami na Mikulášsku párty?“

„Mikuláša musím robiť doma, prídem za vami neskôr.“

Dušan robil adventné divadielko, každý rok v kostýme Mikuláša strašil svoje deti. Obrovský červený plášť a mohutná maska na tvári, čo absolútne zakrývala totožnosť jej majiteľa. Pripomínala skôr strašidlo ako láskavého Mikuláša tak už žiadneho čerta ani anjela nepotreboval. Tri v jednom obstaral dokonale sám vo svojej „one man show“, do ktorej jeho žena Andrea zanôtila maďarské koledy o Jezuškovi a stápnuté deti zírali na svojich rodičov ako na zjavenie. Predstavenie ich vždy tak šokovalo, že nevnímali darčeky.

„Dal si do balíčkov okrem čokoládky a mandarínok aj nový mobil?“

„Áno, nech majú Vianoce už teraz.“

„A čo im dáš na Vianoce?“

„To čo si v mobile vygúglia, nemusím nič vymýšľať. Andrea chce novú umývačku riadu.“

„Počúvaj Dušan a ty čo dostaneš?“

„Ako vždy papuče, pyžamo a nejaké knihy.“

„Ty ich čítaš?“

„Práve som si preštudoval katalóg s bazénmi, chcem ten svoj vymeniť. Knihy nečítam, mám radšej kino, ale musím si prečítať nové zákony z účtovníctva, nech sme na konci roka OK.“

Mikulášska párty vo firme sa rozbehla ľahko a rýchlo, každý sa chcel uvoľniť po svojom.

Dušan sa dovalil v kostýme Mikuláša, nepôsobil ako manažér firmy ale ako jej maskot. Každému nalieval a sebe nechal rovno celú fľašu. Laura si nasadila symbolickú čelenku čerta a jej rohy presne ladili s bordovým kostýmom a koženými čižmami. Alex sa maskovať nemusel, „poker face“ mu dokonale postačila. Bláznivá a unavená zabáva sa pomaly končila, nakoniec ostali spolu traja. Dušan, Laura a Alex, hriechne svätá trojica.

Laura sa ujala úlohy barmanky. Ten večer sa chcela zabávať, vrátiť sa do víru bezstarostnej radosti z ustálených vôd a filozofických večerov pri Benkovi. Pomaly sa pritísila k Alexovi, potriasla čelenkou a úplne bez slov ho jemne ťahala do kancelárie bossa. Dušan sedel vo svojom kresle a viac nevládal. Laura sa k nemu pomaly naklonila a Alexa nechala napospas voajažrskému oku spoluvinníka. A on sa naozaj prizeral ako otvára mikulášsky kostým aby sa dostala k alfa údu svojho šéfa. Alex dlho nevydržal a jeho divoký drive bol omnoho prudší ako inokedy. Surová pudová akrobacia samca. Zjavne pripitý Dušan sa nechal obsluhovať a pohľad pred jeho očami ho ani trochu neprekvapil. Videl v zrkadle svoje predĺžené ego v plnej sile a rýchlosti a niečo z tej vrysovanej energie prúdilo rovno k nemu. Alex prijal rolu asistenta a svoju výkonnosť zhmotňoval do priamočiarych pohybov. Laura mu pripadala ešte vyzývavejšia, nemusela provokovať dvomi rohmi, mala čo chcela a bola to premiéra v jej sexuálnom živote. Zastaralé prudérne názory ostali niekde v minulosti a jej schizofrenické libido sa konečne nasýtilo. A zjavne v tom nebola sama. Všetko len nie monogamní svetáci, kolegovia, milenci, pasáci, čo sa z obyčajného monogamného sexu unavili rovnako ako z monogamných vzťahov. Akoby to bolo spolčenie so samotným diablom, vstúpiť do vzťahu a niečo do neho dať. Poďme radšej vzývať satana diabla niečím poriadne výstredným, prekrúteným, čo nedáva žiadny zmysel. Okrem toho, že sa rozbije suché pravidlo sa nič prevratné, skutočné a podstatné neudeje. Orgazmus v extrémoch do extrémov ako horolezci, čo v základnom tábore simulujú vrchol a zostanú zasypaní lavínou. Postupne sa rozozvučali mobily. Dušanovi volala Andrea, Laure Benko a Alexovi jeho matka.

Matka a dieťa

„Prečo sa neozveš? Kašleš na vlastnú matku.“ Klasická, štandardná výčitka na úvod.

„Nie, stále robím, teraz máme firemnú akciu.“ Znudený Alex šetril slovami.

„A čo tam také riešite? Kedy za mnou prídeš? Budú Vianoce!“

„Na Vianoce ideme tradične na hory, možno sa zastavím ale nesľubujem ti to.“

„Mohol by si byť milší Alex, ide o darčeky. Chcela som na teba prepísať byť a ty by si sa o mňa staral.“ Snáď nikto nedokáže vymýšľať tak dômyselné podmienky ako matky.

„Staral? Kedy? Všetkým robím a nemám čas.“ Alex nebol nahneváný, unikať vedel excelentne.

„Mohol by si mi nakúpiť, alebo ma zobrať do mesta niekedy.“ Matka sa nevzdávala, v manipuláciách tohto typu bola neprekonateľná.

„Čo ti treba kúpiť čo si nevieš kúpiť sama?“ Ani Alex to očividne nevzdával.

„Nepýtaj sa tak hlúpo a príd!“ nemohlo nasledovať iné ako: „Neviem, zavolám ti.“

„Kedy?“

„Neviem, ozvem sa.“

Nebol našťavaný ani ustaraný, nedokázala ho už vytočiť tak ako voľakedy. Bol chladný. K matke ho viazal len akýsi zbytok súcitu ale aj ten sa stratil keď ho začala vydierať. Inak na ňu nemyslel a nebyť sviatkov aj by na ňu zabudol. Zabúdal cielene na manipulatívne hry čo s ním od malička hrala ako to jej vyhovovalo. Stávalo sa, že si ľahla opitá do postele a chcela sa túliť. Nikdy nebola vydatá, Alex, jedináčik slobodnej matky jej to všetko vynahradil. Bol jej synom, priateľom, ochrancom, spriaznenou dušou, mužom, otrokom. Lenže Alex nie je nadčlovek a mohol byť len synom, tak od toho radšej utiekol. A potom už utekal radšej preventívne, ak by náhodou nejaká žena chcela viac ako jeho vlašnú prítomnosť. Utekal do svojej imaginárnej prázdnej slobody a pritom sa necítil slobodne, bola to jeho záchrana pred incestom v plnej kráse. Bol naučený na večnú neistotu, na to, že nemá svoje stále miesto. Nevedel či sa má správať ako chlapec alebo muž, či má byť dieťaťom alebo priateľom a tento zmätok sa mu dostal pod kožu tak, že už ani sám ničomu neveril. Bol tak zneistený, nedokázal sa oddeliť od toho zmätku a ako dieťa ani nemohol, že prestal cítiť, bol to jediný spôsob ako prežiť. V puberte už unikal permanentne, naučil sa stratiť, vypariť sa, zmiznúť, a nebolo podstatné kam, podstatné bolo utiecť. Aj tak mohol byť len v jednom a v tom jednom bol neuveriteľne osamelý. Ale toto ho zaskočilo.

„Som tehotná, Alex.“

„Jak? Odkedy?“

„Akože odkedy, odkedy spolu spíme.“

„Ako vieš, že to máš so mnou?“

„Lebo to mám vypočítané. Daj si urobiť test otcovstva. Budeš otcom ale nie manželom. Stačí, keď budeš platiť.“

„Počkaj, rozmysli si to, nemusíš to dieťa mať.“

„Ale musím a Júlia sa s tým bude musieť zmieriť, že jej idol je tatkom môjho dieťaťa.“

„Teba to snád teší toto?! Čo povieš Benkovi?“

„Benko je unavený senior, ktorému som dobrá na oživovanie spomienok keď ešte vládol. Nemám v úmysle ho doopatrovať, ale ani teba, stačia mi tvoje peniaze čo budú opatrovať naše dieťa.“

„Koľko chceš?“

„Dúfam, že sa postará aj jeho krstný otec Dušan a hľadám aj krstnú mamu.“

„Laura neblázni nerob z toho škandál!“

„Škandál? Dieťa ako škandál? Tak to naprav nech je to radostná udalosť! Ako z reklamy!“

Nešťastie v šťastí

„V jednom ohľade som šťastným človekom a v inom ohľade som tým najnešťastnejším človekom na svete. Nevieť čo tým boh myslí, taká hlúposť, kto hľadá vôbec nemusí nájsť. Kadečo sa mi pletie do cesty, denne bojujem o prežitie a to čo by ma urobilo šťastnou nie a nie nájsť. Nešťastie nie je zostať sama, nešťastie je bezvýsledne hľadať, čas beží a výsledok môže byť strašný. Je strašné prežiť život sám. Moja matka, prežila kapitolu s otcom, teraz je to o inom, zmierila sa s tým. Ale ja? Nezažila som ešte nič okrem skrachovaných románikov, ktoré by nikomu nechýbali, keby neboli. V jednom ohľade som šťastným človekom a v inom ohľade som tým najnešťastnejším. Nie, nie som žobrák, nebudem sa podkladať Alexovi, keď na to príde, odídem od neho, zatiaľ bolo vždy niečo silnejšie čo ma pri ňom držalo. Láska? Závislosť? Ilúzie? Strach zo slobody? Zo všetkého niečo. No mám pocit, že každý pohár sa raz preleje. A ja to budem musieť prežiť. Rozmotávam kľbko a nebudem mať z neho nič. Aj tak sú tie kľbká skoro všetky rovnaké. Najprv sa zdá že sú nite zo zlata, postupne vyťahujem nitku za nitkou, skúsenosť za skúsenosťou, kľbko sa znižuje, každá niť je potvrdením o jeho zbabelosti a chrapúnstve, a tak sa kľbko znižuje až zmizne úplne.“

„Stalo sa niečo?“

„Nie, len mám niekedy pocit, že Alex je ako betónový stĺp, s ktorým nepohnem. On potrebuje vedľa seba taký istý stĺp a nie citlivku ako som ja.“

„Že si mohla stratiť mamu nie je precitlivosť, je pochopiteľné že sa bojíš. A čo by si ty chcela vedľa seba?“

„No umelca predsa, takého ako ja.“

„Bude to tvoje veľké umelecké dielo, opustiť Alexa.“

„Vieš čo? Tie pocity ktoré ja ako umelec potrebujem, presne tie on potláča. Nezaujímajú ho vlastné a ani tie moje. Aj ten psychológ Benko to tvrdil ale zdá sa mi, že aj on je len taká spotvorená neúprimná maska. Vo firme sa mi budú posmievať sarkastickými narážkami ako si Alexa strážim akoby to bol chránený druh a najviac ironických poznámok budú mať jeho najväčší komplici. Budú to presne tí, čo na čistú lásku žiarlia najviac, tí ktorí na ňu nedorástli a je im to jedno. Viem, že moja láska je čistá, ale nie pravá.“

„Tieto slová od teba počujem po prvý krát.“ Ľubka však prekvapená nebola.

„Tak ako dopadol večierok?“

Cynické pohľady zaregistrovala, ale tvárila sa, že ich nevidí. Neodpovedal nikto, všetci boli zrazu veľmi zamestnaní. Kolegyňa utrúsila poznámku o tom, že odišla skôr domov, Dušan telefonoval, Laura odbehla na záchod a Alex mlčal.

„Škoda že si neprišla, vianočné darčeky boli tohto roku výnimočné.“ Dušan nahodil úsmev.

„To iste, Alex prišiel domov až nadržanom, určite sa dobre bavil, no ja mu to doprajem.“

„Šetri si veľkorysosť, ešte ju budeš potrebovať.“

„Ako to myslíš?“

“No, pri Alexovi jeden nevie...”

„Potrebujem cigaretu.“

Laura sa snažila ovládať no márne, bola viditeľne bledá a unavená.

Všetci si všimli, že dosť často odbieha na toaletu a mysleli si, že to asi prehnela s alkoholom, pravda ostávala ukrytá. Nebola hrdá na to, čo prežívala, ale status slobodnej mamičky jej pripadal normálny a výhodný. Nebude riešiť nič iné, len dieťa. Dieťa, čo sa zrodilo z čistej vášne, z bezstarostnej rozkoše, z ukradnutých chvíľ dvoch osamelých bohov slobody. Dieťa zrodené v hormonálnom opare kurtizánov, z čistej radosti Adonisovho tela a podvýživeného ducha, dieťa zrodené potajomky, bez lásky a strachu, dieťa nečakané ale nie odmietnuté, dieťa ktoré nebude mať otca. Presná kópia Alexa.

Obrázok

„Nemôžem k tebe prísť každý večer, som unavená Jožko.“

„Rozumiem, potrebuješ byť sama.“

„Áno, potrebujem a potrebujem si ujasniť, čo bude ďalej.“

„Myslíš našu budúcnosť?“

„Myslím svoju budúcnosť.“

„Môžeme si o nej pohovoriť?“

„Teraz nie Jožko, potrebujem svoje slabosti viac ako niekto iný a neznášam keď ma niekto obmedzuje.“

„Rozumiem, zavolám ti zajtra.“

„Nevolaj ,ja sa ti ozvem, keď budem chcieť.“

Prečo mu nedokázala povedať pravdu priamo do telefónu, prečo mu to nepovedala hneď? Všetci si všimli, že dosť často odbieha na toaletu a mysleli si, že to asi prehnela s alkoholom, pravda ostávala ukrytá. Nebola hrdá na to, čo prežívala, ale status slobodnej mamičky jej pripadal normálny a výhodný. Nebude riešiť nič iné, len dieťa. Dieťa, čo sa zrodilo z čistej vášne, z bezstarostnej rozkoše, z ukradnutých chvíľ dvoch osamelých bohov slobody. Dieťa zrodené v hormonálnom opare kurtizánov, z čistej radosti Adonisovho tela a podvýživeného ducha, dieťa zrodené potajomky, bez lásky a strachu, dieťa nečakané ale nie odmietnuté, dieťa ktoré nebude mať otca. Presná kópia Alexa.

zrkadla a odpoveď, ktorú tam doteraz nachádzal tam zrazu nebola. Obraz mlčal. A pritom sa ho celá vec bytostne dotýkala, kopíroval kapitolu zrodu seba samého.

Biela

Sedela doma ako v čakárni. Vzduch bol otrávený aj keď v jednom kuse vetrala. Všetky farby sa jej zliali do jednej, videla pred sebou bielu machuľu čo k nej vysielala tajomné signály. Nebolo to nič objavné ani zásadné, krátke odmlky vyplňali priestor, Júlia strácala trepezlivosť. Mala chuť utiecť za matkou, za tým nežným chlpatým stvorením menom Lucy. Je to vôbec možné aby jedno šteňa dokázalo dávať toľko bezpodmienečnej lásky, možno viac ako človek? Malá Lucy bola náhradníkom za dieťa aj vnúča, bola láskou na prvý pohľad. Malé telíčko pripomínajúce plyšáka, dlhé ušká, bielo bledohnedá srst' a veľké tmavé, múdre oči.

Pozerala na fotky v mobile a predstavovala si ako k nim pribudnú ďalšie fotky, možno malého dieťaťa čo sa túli k Lucy. Na chvíľu sa jej zjavila vysnená fatamorgána pred očami a potom zrazu zmizla. Opäť sa objavila biela machuľa čo začala tmavnúť a stávala sa ťažkou ako balvan.

Vo dverách zaštrngali kľúče, Júlia nepohnute sedela ďalej a čakala na znamenie, ktoré by jej našepkalo ako ďalej. No nič neprichádzalo, žiadne znamenie, signál, vnuknutie a ticho čo nahlas doliehalo bolo nevýslovne hluché a prázdne. Prepadávala sa do mŕtvej zóny až jej z toho dunelo v ušiach a rozbolela ju hlava. Všetky zvuky z chodby dôverne poznala, boli to zvuky pravidelne odriekajúce Alexov návrat domov.

„Alex, Dušan ma zaradil v novom projekte do marketingu.“

„Teba? Prečo?“

„Laura je vraj tehotná.“

„Aha.“

„Psychológ navrhol, že to mám byť ja a pritom dobre vie, že v tom nie som až taká dobrá ako Laura. Nechápem, prečo neprijme niekoho nového, ja s tým nemám žiadne skúsenosti, lezie mi s tým na nervy.“

„Hm.“

„Dáš si večeru?“

„Nie som hladný.“

Po krátkych úsečných odpovediach si Alex pritiahol k sebe barový pult a nalial tvrdý alkohol. Julku neponúkol. Jeho zvláštne uzatváranie sa do seba poňala Júlia ako únavu z práce. Prisadla si na gauč a pozrela Alexovi do očí. Hľadala v nich niečo, čoho by sa mohla dotknúť, čo by sa jej chcelo dotknúť, hľadala v nich samú seba, svoju túžbu po dieťati, svoje šťastie, rozpinajúce sa do trojice ako v rozprávke. Hľadala v nich istotu, stopy svojho hladu a krehkých očakávaní, samotnú podstatu toho, prečo žila. No to, čo v Alexových očiach skutočne uvidela bol stoický, strnulý pokoj vraha. A potom zrýchlený dych a tep, ktorý ho vyštartoval do vedľajšej miestnosti.

Prezentácia

„Laura, máš chvíľku? Môžeš mi, prosím ťa, helfnúť s tou prezentáciou?“

„Čo nevieš?“

„Stačí keď to takto popíšem?“ Júlia vybalila starostlivo prepísaný text.

„Stačí keď opíšeš všetky pozitíva, v žiadnom prípade nič spochybňujúce. Môžeš spomenúť dopad na ľudskú psychiku, také tie obľbovania sympatizantov.“

„Mám pripomenúť, že je o ňu záujem aj v iných firmách?“

„Jasné, hlásia sa všetky. Urobiť sa žiadanou, aj keď si presne taká istá ako ostatné, to je to pravé umenie. Aby si vybrali práve teba, ale Julka toto by si mala zvládnuť, keď si dokázala získať nášho Alexa.“

„To je iné, Alex nie je biznis produkt.“

„Ale je to cieľová skupina mnohých žien, nemyslíš?“

„To teda je.“

„Ty si si ho získala niečím, čo tie ostatné nemajú.“

„A čo myslíš že to ako je, to iné?“

„Asi sa mu viac páčiš, Alex si dáva záležať na výzore, však robí v reklamke.“

„Zároveň chce, aby si sa mu donekonečna prispôbovala, jeho životnému štýlu.“

„To dokážeš najlepšie práve ty, Julka. Nevieš, či by si dokázala prijať aj to, že bude otcom.“

„Jasné, že vedela, rodinu a dieťa chcem viac ako čokoľvek iné.“

„Chápem ťa, ale na to si budeš musieť pripraviť špeciálnu prezentáciu a počítať so silnou konkurenciou.“

Laura si preložila nohu cez nohu, na chvíľu sa jej zatočila hlava. Po chvíli drobného zaváhania sa postavila a odkráčala z miestnosti pomalým krokom.

Cez pootvorené dvere sa ozýval hlas v telefóne.

„Áno, pán doktor, streda mi vyhovuje.“

Súmrak

„Dobrý deň, Laura. Podŕte, už na vás čakám.“

„Stalo sa niečo?“

„Tie výsledky sú zlé, Laura. ešte stále máte čas sa rozhodnúť.“

„V čom zlé?“

„Nevylučujem poškodenie základných orgánov tela, hlavne mozgu dieťaťa. Zdravé dieťa vám negarantuje žiadne vyšetrenie, ale postihnutie vidíme už teraz.“

„Pán doktor, koľko mám času?“

„Týždeň, neodporúčam vám čakať dlhšie.“

„Kedy mám najbližší termín?“

„Môžete prísť teraz v piatok, mám operačný deň. Deň predtým Vám spravíme všetky predoperačné vyšetrenia.“

Nie, nebola to ošarpaná štátna budova štátnej nemocnice kam sa Laura rozhodla v piatok ísť, bola to najmodernejšia súkromná klinika na kraji mesta. Všetko v nej tak krásne čisté, moderné, útulné a strašné. Život, ktorý sa v nej rodil a ktorý sa v jej lone ozýval v tej krásnej budove skončil. Definitívne. A nikto nebol proti. Nikto. Niečo, čo patrilo iba jej sa s konečnou platnosťou rozplynulo do nekonečna a zanechalo po sebe zožierajúcu bolesť zo straty. Vedela, že by to dieťa nezvládla, že by nevládala uniesť pomyslenie na jeho chorobu a ani starostlivosť o neho, nakoniec by skončilo v anonymnom ústave. Laura sa rozhodla utrpenie dieťaťa ukončiť no vôbec nevedela, čo si má počať s utrpením, ktoré tým nastalo u nej. V tej chvíli nemala oporu v nikom. Alex si vydýchol úľavou, keď sa o výsledku dozvedel, Dušan sa správal len ako šéf, ako kamarát a milenc nerozumel ničomu a už vôbec nie Laurinmu rozpoloženiu a Benko, chudák Benko sa utápal vo vlastných problémoch. Svoj súmrak a bolesť si aj tak nechala pre seba, naučená nikomu sa nez dôverovať ostala so všetkým v súkromí sama. Vedela, že sa zotaví, už bolo všeličo čo sa ju v živote pokúšalo zlomiť. Laura mala na duši nepriestrelnú vestu pod ktorú sa žiadna katastrofa nemohla dostať. Tam ostávala nezraniteľná, do pandorinej skrinky uschovávala všetky potlačené pocity. Ostávali nikým nevidené a neciténé. Laura ich od seba oddelila hrubou čiarou ako úhlavných nepriateľov, držala ich pod zámkom ako rukojevníkov. Bola pripravená zabrániť každej slabosti čo by sa jej priplietla do cesty. V tomto si boli s Alexom tak podobní ako dvojčatá.

Lenže, čo by sa asi tak stalo, ak by si všetky pocity pripustili a nechali ich plynúť? Čo ak by niektorým z nich podľahli a nechali sa ovládnuť? Čo by takýto nekontrolovateľný hurikán s nimi porobil? Čo by porobil s ich kariérou? S ich existenciou? S ich okolím? Prečo bolo tak veľmi v móde pocity skrývať a utajovať v nejakej samizdatovej mutácii, len aby sa o nich nikto náhodou nedozvedel? Prečo ich bolo potrebné odseknúť od seba mačetou keď ich znaky boli aj tak vypálené v duši? Laura sa riadila heslom : O čom neviem to ma netrápi. Doslova.

Pár dní si oddýchne, Vianoce jej prídu vhod a potom pôjde všetko pekne ďalej tak ako doteraz. Naďalej bude úspešná marketingová líderka svojej firmy a keď sa objaví na titulke časopisu vo svojom štýlovom kostýme, dokonale zladenom s make-upom a doplnkami, mnoho žien si s obdivom povie: Je úžasná! Aj ja chcem byť taká! A možno z nej niekto spraví ženu roka, Laura sa stane príkladom. Má na to vek, postavu, vizáž aj žalúdok.

Reklama na úspech, ktorého cena sa odráta od zisku ako zanedbateľná položka.

Dozvedela sa tú skľučujúcu správu priamo od Laury. A nebola schopná vypočúť si ju dokonca. Zvláštne, že v nej bol kus empatie napriek tomu, že trpela a možno v tom bol aj kus škodoradosti. Prežila si svoj definitívny koniec s Alexom v najhlbšej hĺbke. Živočíšna zmyselnosť bola zrazu vykastovaná a zostal po nej len tupý pocit ničoty. Rozhodla sama príroda, zbavila ju nekonečnej ilúzie hormonálnych kokteíl v Alexovom rozkroku a vybrala si na to svoj spôsob, ukončenie, ktoré konečne nadobudlo tvar istoty.

„Čo sa vlastne stalo, Laura?“

„Potratila som, to je celé.“

„Nechápem ako sa to mohlo stať, veď ti nič nebolo?“

„Vidíš, ja som v pohode, len dieťa by nebolo zdravé.“

„Je mi to ľúto, potrebuješ nejako pomôcť?“

Julkina neistota sa často prejavovala ako ochota pomôcť. Venovať sa druhým, len nie sebe, bolo motto prekrývajúce tému, v ktorej si sama nevedela poradiť.

„Nie, potrebujem klúd a pokoj od všetkého.“

Obdivovala ju, zdala sa jej neskutočne silná, až príliš, pripravená ustáť to sama. Ani na chvíľu jej nenapadlo, že to môže mať súvis s Alexom, napriek tomu ju prepadol zvláštny pocit, ktorý si nevedela vysvetliť. Cítila, že je súčasťou tej nešťastnej drámy s ktorou nechcela mať nič spoločné. Smútok ako neviditeľný duch koloval po celej firme. Alex sa jej vyhýbal, potreboval byť sám, bez vysvetlenia. Jej neblahé tušenie sa počas štedrého večera naplnilo, Alex mlčal, ledva niečo utrúsil a po večeri skoro zaspal ako ťažko pracujúci človek po smene.

Alex, zvyknutý využívať každého, teraz nemal nikoho, kto by mu dôveroval, Julka bola v tomto smere pre neho všetkým. Každý manipulant je svojim spôsobom o mnoho závislejší na svojej obeti ako ona na ňom. Rybky plávajúce sa na brehu neboli pre Alexa zaujímavé, boli to jednohubky z ktorých si vyberal tie najchrumkavejšie kúsky. Nestáli ho žiadnu námahu ani pozornosť, uspokojovali jeho chuť a ego, príliš plytké na to, aby dokázali niečo viac ako bungie jumping do postele. Po tomto akrobatickom skoku to končievalo samé, a bol to koniec prirodzený, obsah už nebol dôležitý. U Alexa sa naučený postup odvíjal mechanicky, žiadna závislosť tu nemala na čom vzniknúť.

Julka však nad ním moc mala. Nie preto, že by to chcela. Nie z vlastnej vôle. Mala ju preto, že sa jej sám Alex vzdal. Vzdal sa vlastnej katarzie, vlastného očistenia a rozhrešenia,

Julka bola čistý plášť, ktorý prikrýval pravdu. Najjednoduchší spôsob ako kamuflovať rovnováhu, dokonalý spôsob ako budiť dojem baránka vo vlčom rúchu. Účinná antikoncepcia na vlastných démonov, ktorý si žili svoj život v temnej komnate a pachy v nej prekrývala Julkina vôňa naivity. Alex žil svoj dvojité život, kfmil svoj hlad. Mal úspešne rozostavané figúrky na šachovnici a vo svojej záujmovej hre bol dokonalým majstrom. Predátor a obeť sa priťahujú navzájom ako magnety, spočiatku dokonale do seba zapadnú, no očistcom do raja neprejdú. Často ustrnú v pasci plnej hrdzavejúceho blata kde sny sa zmenšujú, opadajú ako omietka, zostanú len nepekné škvrny čo pripomínajú zašlú slávu víťazstva a veľa nedokončenej práce.

Špirála

Prišla na to tým najtuctovejším spôsobom počas silvestrovskej noci. Opitý Alex sa odtackal na záchod, mobil ktorý ostal na stole sa rozozvučal a na displeji sa ukázala neznáma tvár.

V prvom momente to chcela nechať tak, tváriť sa že nič nevidí a nepočuje, no ozvalo sa v nej to známe: postarať sa o Alexa. Jemne priložila mobil k uchu.

„Ahoj, divoško, v ktorej džungli trčíš? Minule som si u teba nechala niečo, čo sa patrí do konca roka vrátiť. Za chvíľu bude polnoc a ja mám chuť na niečo ostré. Čo povieš?“

Zjavne omámený, klzký a preafektovaný hlas z druhej strany sa nemienil zastaviť. Falošné kňučanie jej pílilo uši a chutilo ako nestráviteľná žalúdočná kyselina. A to najpozoruhodnejšie na tom bolo, že ju vôbec neprekvapilo, čo počuje. Bola zaskočená a zároveň pripravená, svet sa jej nerúcal ani nepadal, ten odporný, uslintaný hlas na druhej strane jej oznamoval niečo ako vyslobodzujúcu zvesť.

„Môžeš zavolať o chvíľu, Alex si odskočil.“

„Jáj, tak dobre.“

Kňučanie sa zmenilo na mľaskanie, pri ktorom mala chuť odpľuť si aj za ňu.

Neubehla ani minúta a lepkavý koncert pokračoval, no už v jeho prítomnosti. Opitý Alex len mrmlal niečo o tom, že sa pozrie či niečo nezostalo v aute. Aha. V aute.

Bolo to tam, pod sedadlom trčal koniec rozjasňujúcej špirály na oči! Aké symbolické. Koho oči mala tá špirála rozjasniť? Julka špirálu nepoužívala, mala na ňu alergiu. No táto bola zjavne protialergická, spadnutá pod jej sedadlom, bola na jej mieste, na mieste vedľa Alexa.

Alex si po vytriezvení nepamätal nič, ani že s niekým telefonoval. Julka nič nekomentovala. Napadlo ju, či pod sedadlom nie je ešte niečo zapadnuté, no odolala pokušeniu pozrieť sa. Samú seba tam neobjaví, ak tak len ďalšie rozjasňovadlo, čo otvorí jej oči a krutým spôsobom oslobodí zo zajatia vlastnej utópie. Náhle vytriezvenie jej oznamovalo, že už nezostane ustrnutá na jednom polomýtvom bude čakajúca na zázrak.

Objavila sa pred ňou neviditeľná špirála, ktorá ju mohla rovnako stiahnuť dole na dno ako vyniesť hore do výšok. Na zlomok sekundy sa ocitla v jej aure v božskom klúde a zároveň vo víre. Na spodku tej špirály sa tlačili všetky známe skľučujúce pocity viny a strachu obalené depresiou s bezvýhodiskovou mašľou okolo krku. Tváрили sa samozrejmo a so sebaistotou sebe vlastnou sa hlásili o slovo.

Druhý koniec špirály sa vinul hore do absolútneho neznáma. Objavila sa na ňom spokojná dula a privolávala ju k sebe neodolateľným spôsobom, až ju to vydesilo. S povestnou naivitou zatúžila po tom, aby sa kvôli nej Alex zmenil, aby bol zrazu taký, akého ho ona chcela vidieť. Romantické obrazy sa stali manickým ópiom a dokonale ovládli jej citlivú dušu. Bez nich by to už nebola ona, nevinná princezná snívajúca o láske a o šťastí.

Mohla by pokračovať v nevinnom štýle a tváriť sa, že sa nič nedeje, no v hĺbke duše vedela, že ostať s Alexom znamená prehlbovať vlastnú osamelosť. Predstierať zlato a znášať blato.

Alex, supersamec, čo mal toľko toho na rováši. Sebeckým a bezohľadným štýlom schovávajúc sa za masku úspešného podnikateľa by sa k svojim pokleskom nikdy nepriznal. Popieral ich sám pred sebou.

Aj za rozchod bude viniť ju, zato že uverila konšpiračným teóriám o jeho avantúrach. Zradila jeho majestátne ego a vykastrovanú dušu a pritom jeho výpis z registra duševných trestov je čistý ako sneh. Narobí veľa kriku pre nič.

Akoby zrada bola len taká ničotnosť, ktorá pominie sama od seba. Bude schopná prinútiť sa a brať ju ako nič? Koľko žien tak robí v mene niečoho podstatnejšieho? V mene čoho vlastne? Bude schopná storpédovať vlastnú sebaúctu a žiť s pošlapanou, ubolenou spomienkou na ňu? A čo láska? Láska vedela, že nie je cesta späť. Alex nepotreboval jej odpustenie, potreboval jej nezmierenie aby pochopil, že nie je pán dokonalý.

Cítila ako obrovský mesiac zrkadlí jej rozjatrene zmätené vnútro.

Nemohla tomu už zabrániť, spln bol neodvratný. Tento žetón lásky zapadol presne tam kam patril, priamo do stredu jej srdca.